

Pismo SGGW

nr 118 / maj 2025

AGRICOLA

ISSN 1640-4734

Wiosna w Kirach

Słowo Rektora do społeczności akademickiej SGGW

Drodzy Czytelnicy!

Wydanie kolejnego, już 118., numeru *Agricoli* zbiega się w czasie z corocznym świętem naszej Uczelni. Dni SGGW to wyjątkowy czas – z jednej strony to celebrowanie piękna przyrody w jej pełnym, majowym rozkwicie, a z drugiej – zerwanie kartki z sentymentalnego kalendarza naszej akademickiej, ale także polskiej historii. Wszak Dni SGGW ustanowiono 25 lat temu, w 2000 roku, na pamiątkę pierwszej powojennej inauguracji roku akademickiego w Szkole Głównej Gospodarstwa Wiejskiego.

Bogaci w doświadczenia ponad 200-letniej historii budujemy silną i nowoczesną uczelnię, otwartą na współpracę międzynarodową, czego najlepszym przykładem jest stały rozwój elitarnego Uniwersytetu Europejskiego UNLgreen. Sojusz ten pozwala na rozwój strategicznych projektów naukowych i dydaktycznych, tym samym otwiera nowe możliwości przed całą społecznością akademicką SGGW. Myślimy globalnie, dlatego wchodzimy z naszą ofertą na nowe rynki – delegacja SGGW uczestniczyła w EXPO 2025 w Osace. To wydarzenie było doskonałą okazją do kształtowania świadomości młodych pokoleń i przygotowania ich do wyzwań przyszłości. Nasza Uczelnia, we współpracy z japońskimi jednostkami edukacyjnymi, zorganizowała cykl spotkań, podczas których została zaprezentowana polska oferta edukacyjna i naukowa.

W minionym roku SGGW ponownie potwierdziła swoją pozycję lidera w dziedzinie nauk rolniczych, leśnych i przyrodniczych. W rankingu QS World University Rankings by Subject jako jedyna polska uczelnia znalazła się wśród 50 najlepszych uczelni na świecie w obszarze nauk rolniczych i leśnych. Ponadto nasi naukowcy zostali uwzględnieni w prestiżowym zestawieniu przygotowanym przez Uniwersytet Stanforda we współpracy z wydawnictwem Elsevier, a obejmującym najczęściej cytowanych badaczy na świecie.

Pamiętajmy jednak, że osiągnięcie sukcesu międzynarodowego nie byłoby możliwe bez pracy wykonanej na naszym kampusie, dlatego serdecznie dziękuję pracownikom naukowym i administracyjnym za codzienny trud i zaangażowanie. Państwa pasja i profesjonalizm sprawiają, że SGGW jest miejscem, w którym rodzą się innowacyjne pomysły, a studenci kształcą się według najwyższych standardów.

Wiem jednak, że uczelnia to nie tylko praca w laboratorium. Czymże byłoby bowiem SGGW bez tętniącego życiem kampusu? Życie akademickie ma wpisane w swoje DNA studentów i doktorantów z przynależnym im entuzjazmem, otwartością, śmiechem i gwarem, na który od lat z radością spoglądam. Dni SGGW są okazją do podziękowania Wam, drodzy studenci i doktoranci. Jesteście przyszłością naszej Uczelni, pielęgnujcie tę ciekawość świata, którą dziś w sobie macie.

Dni SGGW to święto nas wszystkich – moment refleksji i radości. Niech będzie okazją do integracji i inspirujących spotkań oraz motywacją do realizacji wszystkich Państwa planów i zamierzeń.

PROF. DR HAB. MICHAŁ ZASADA

Spis treści

☆ Wstęp

- Słowo Rektora
do społeczności akademickiej 1

△ Kronika wydarzeń

- Przemówienie prof. dr. hab. Michała Zasady
z okazji nadania tytułu doktora honoris causa
prof. Arthurowi P.J. Molowi 3
- Wręczenie odznaczeń państwowych
i resortowych oraz dyplomów habilitacyjnych
i promocja doktorów 7
- Powołanie dyrektorów instytutów
i kierowników jednostek
ogólnouczelnianych 10

- III Międzynarodowe Biennale „Pamiętajcie
o ogrodach. Przecież stamtąd przyszłście...” 13
- 60 lat tradycji chóralnych w SGGW 15
- Brzmienie tradycji – 60 lat
tradycji chóralnych SGGW 17
- Jubileusz 30-lecia Wszechnicy Żywnościowej 19
- Centrum Badań Klimatu SGGW 22
- Motywacyjny system wynagradzania
pracowników SGGW 24
- Studenci SGGW laureatami
konkursu ZA-SIEW 26
- Delegacja European Sociological Association
w SGGW 27

○ Współpraca międzynarodowa

- Konferencja „Studenci zagraniczni
w Polsce 2025” 28
- Konferencja i szczyt UNlgreen
na Uniwersytecie w Almerii 31

○ Ludzie

- 100 lat profesora Adolfa Horubały 34
- Druga edycja Konkursu imienia
profesor Marii Joanny Radomskiej 38
- Odeszli od nas:
Profesor Stanisław Berger 40
Profesor Zbigniew Majewski 43

AGRICOLA
Periodyk

Wydawca: **Szkoła Główna Gospodarstwa Wiejskiego w Warszawie**
Adres: ul. Nowoursynowska 166, 02-787 Warszawa
Adres redakcji: **Biuro Rektora SGGW**
ul. Nowoursynowska 166
02-787 Warszawa

Redakcja: Agata Cienkusz, Andrzej Czerniawski
Zdjęcia: Małgorzata Trzak, Kamil Bieganowski, Krzysztof Babicki
oraz zdjęcia archiwalne autorów
Opracowanie graficzne: Janusz Fajto
Nakład: 700 szt. ISSN 1640-4734

Nadanie tytułu doktora honoris causa prof. Arthurowi P.J. Molowi, wręczenie odznaczeń państwowych oraz dyplomów doktorom habilitowanym i promocja doktorów.

Przemówienie JM Rektora prof. dr. hab. Michała Zasady podczas uroczystego posiedzenia Senatu SGGW 28 listopada 2024 roku.

**Magnificencje,
Dostojny Doktorze Honoris Causa,
Wielce Szanowni Państwo,
Droga Społeczność Akademicka!**

Jesteśmy dziś świadkami niezwykle ważnego wydarzenia, które zapisuje się właśnie na kartach bogatej historii Szkoły Głównej Gospodarstwa Wiejskiego w Warszawie. W gronie dostojnych doktorów honoris causa naszej *Alma Mater*, wśród których, obok wybitnych przedstawicieli polskiej nauki obecnych dziś na sali, są między innymi: Norman Ernest Borlaug – laureat Pokojowej Nagrody

Rektor SGGW prof. dr. hab. Michał Zasada

Nobla, Peter Doherty i Rolf Zinkernagel – laureaci Nagrody Nobla w dziedzinie medycyny, Karol Maramorosch – laureat Wolf Prize in Agriculture, Franz Fischler – komisarz rolnictwa w Komisji Europejskiej w latach 1995–2004, Hans Peter Liebig – jeden z inicjatorów powołania sieci uniwersytetów life science Euroliga, a także Janos Bogardi i Johan Coert van Lenteren – profesorowie Wageningen Agricultural University, witamy niezwykle człowieka, wybitnego naukowca i organizatora życia akademickiego – Pana Profesora Arthura Petrusa Johannesa Mola.

Profesor Arthur P.J. Mol odegrał niezwykle istotną rolę w rozwoju współpracy akademickiej w ramach Euroleague for Life Sciences (ELLS), Association for European Life Science Universities (ICA) i European Bioeconomy University (EBU). Jednym z ważnych efektów tej współpracy było zaproszenie SGGW do współtworzenia inicjatywy SUSTAIN-LIFE University, która poprzez integrację badań, edukacji oraz innowacji w naukach rolniczych, przyrodniczych i środowiskowych promuje zrównoważony rozwój.

W latach 2015–2024 Profesor pełnił funkcję rektora Uniwersytetu w Wageningen, ośrodka, z którym nasza Uczelnia współpracuje już od dziesięcioleci. Dzięki osobistemu zaangażowaniu Profesora z sukcesem kontynuujemy nasze partnerskie działania. W tym czasie wspólnie zrealizowaliśmy ponad dwadzieścia projektów europejskich (w ramach: 7. Programu Ramowego, Horyzont 2020, Horyzont Europa, akcji COST i ERA-Net), spośród których najbardziej intensywna współpraca obejmowała przedstawicieli Instytutów: Ekonomii i Finansów (osiem projektów), Inżynierii Środowiska (cztery projekty) oraz Nauk o Żywności Człowieka (trzy projekty). Dzięki aktywności Profesora liczna grupa badaczy z naszej Uczelni mogła odbywać staże naukowe w Wageningen University & Research. Dzisiejsza uroczystość jest podkreśleniem znaczenia tej wieloletniej, niezwykle owocnej współpracy między Uniwersytetem w Wageningen a SGGW.

Mam zaszczyt poinformować Państwa, iż Senat Akademicki SGGW, na wniosek Rady Dyscypliny Inżynieria Środowiska, Górnictwo i Energetyka, w uznaniu wybitnego wkładu w rozwój badań nad polityką ochrony środowiska, zasług w kształceniu kadry i upowszechnianiu osiągnięć

naukowo-badawczych z zakresu zarządzania środowiskiem oraz wieloletniej twórczej współpracy, uhonorował profesora Arthura P.J. Mola tytułem doktora honoris causa Szkoły Głównej Gospodarstwa Wiejskiego w Warszawie.

Szanowny Panie Profesorze!

Serdecznie Panu gratuluję wyróżnienia najwyższą godnością akademicką i witam we wspólnocie Szkoły Głównej Gospodarstwa Wiejskiego w Warszawie.

Szanowni Państwo!

Internacjonalizacja nauki i dydaktyki, która zgodnie z ogólną definicją przyjętą przez Międzynarodową Organizację Uniwersytetów (IAU) oznacza „proces integrowania wymiaru międzynarodowego, międzykulturowego i globalnego w cele, funkcje i sposób działania szkolnictwa wyższego”, to dziś jedno z priorytetowych zadań stojących przed uczelniami i konieczna odpowiedź środowiska akademickiego na postępującą globalizację. Współczesna nauka wymaga wymiany myśli, poszerzania horyzontów, otwarcia na światopoglądową różnorodność oraz współpracy służącej zarówno podniesieniu poziomu dyskursu akademickiego, jak i dynamicznemu rozwojowi społecznemu. Współpracy ponad podziałami, gdyż w tym przypadku różnorodność myśli może być impulsem do kreatywnego postrzegania świata i nowatorskiego podejścia do zagadnień naukowych. Szkoła Główna Gospodarstwa Wiejskiego w Warszawie sukcesywnie rozwija więc międzynarodowe kontakty z renomowanymi ośrodkami naukowo-badawczymi, aby zapewniać swoim studentom, doktorantom i młodym pracownikom nauki coraz lepsze warunki akademickiej mobilności.

Umiędzynarodowienie sprzyja również wzrostowi konkurencyjności naszej Uczelni na światowej mapie szkolnictwa wyższego, a aktywne uczestnictwo w sieciach międzynarodowej współpracy, takich jak: European University Association, Association for European Life Science Universities, sieci regionalne czy Euroleague for Life Sciences, świadczy o wzroście jej międzynarodowego prestiżu jako wiodącego uniwersytetu przyrodniczego.

Podążając za wyzwaniem współczesności i realizując koncepcję internacjonalizacji szkolnictwa wyższego, SGGW zaangażowała się w działalność w ramach sojuszu The Green European University UNGreen, który współtworzy z siedmioma europejskimi partnerami – uniwersytetami z: Hiszpanii, Islandii, Bułgarii, Belgii, Portugalii, Francji i Włoch. Jest to projekt mający na celu wzmocnienie powiązań między edukacją, badaniami, innowacjami, dobrymi praktykami i transferem wiedzy do gospodarki oraz stworzenie wzorcowego uniwersytetu europejskiego w zakresie szkolnictwa wyższego i badań w obszarach agronomii, biologii i nauk o życiu, promującego międzykulturowość, wielojęzyczne kształcenie i zwiększoną inkluzywność.

Rektor SGGW prof. dr hab. Michał Zasada i prof. Arthur P.J. Mola

Zachęcam Państwa do szczegółowego zapoznania się z szansami wynikającymi z realizacji sojuszu, zaangażowania w działania zespołów projektowych oraz do uczestnictwa w organizowanych w ramach projektu ciekawych, międzynarodowych wydarzeniach.

Drodzy Państwo!

Naszą uczelnią tradycją stało się już organizowanie uroczystości łączącej pokolenia naukowców – nadanie tytułu doktora honoris causa oraz wręczenie dyplomów habilitacyjnych i promocja doktorów. W obecności Doktora Honoris Causa (dziś w zacnym gronie osób, które wniosły znaczący wkład w rozwój życia naukowego, gospodarczego i społeczno-kulturalnego, powitaliśmy specjalistę z zakresu polityki środowiskowej) dyplomy potwierdzające uzyskanie stopnia naukowego odbierają doktorzy habilitowani (13 osób, w tym 12 pracowników SGGW) oraz nowo promowani doktorzy (26 osób, w tym 13 pracowników naszej Uczelni), czyli kolejne pokolenia adeptów nauki, którym dokonania osoby wyróżnionej najwyższą akademicką godnością mogą służyć za przykład. I wierzę, że obecność profesora Arthura P.J. Mola, jego postawa i osiągnięcia, zainspirują wszystkich do śmiałego podejmowania, nie tylko naukowych, wyzwań.

Szanowni Doktorzy Habilitowani, Drodzy Doktorzy!

Serdecznie Państwu gratuluję! Dzisiejsze wydarzenie to Wasze święto, powód do satysfakcji i zadowolenia. Podejmując trud pracy nad sobą, zdecydowaliście się rozwijać,

Prorektor ds. nauki prof. dr hab. Tomasz Okruszko, prof. Arthur P.J. Mol i rektor SGGW prof. dr hab. Michał Zasada

pogłębiać wiedzę i doskonalić umiejętności. Państwa dotychczasowe osiągnięcia, które zwiększają prestiż oraz potencjał naukowy naszej *Alma Mater*, zasługują na podkreślenie. Odbieriecie dyplomy będące potwierdzeniem zdobytego wykształcenia i swoistą „przepustką” do dalszej naukowej działalności, ale także zobowiązaniem, gdyż to na Państwa barkach spocznie odpowiedzialność za przyszłość nauki, która, zgodnie ze słowami wybitnej postaci przełomu wieków, premiera Rządu RP, rektora SGGW profesora Władysława Grabskiego, „jest potrzebna duchowi ludzkiemu, który poszukuje prawdy”.

Dyscypliny naukowe, w ramach których prowadzicie lub będziecie prowadzić swoje naukowe działania, są istotne w kontekście ożywienia nauki. Swoją aktywnością, stawianiem hipotez, szukaniem rozwiązań i proponowaniem nowych teorii możecie wzmacniać pozycję naukowca jako autorytetu, nie tylko w środowisku akademickim, ale również w praktyce rolniczej i szeroko pojętej gospodarce. Zakres i charakter Waszych badań powinien zaś przyczyniać się do poprawy jakości życia, bezpieczeństwa żywnościowego, hydrologicznego i klimatycznego na świecie. Swoimi pomysłami i osiągnięciami możecie nadać nauce kierunek i tempo rozwoju, bo tu nie ma ograniczeń, „nauka nie zna granic”, a limitem bywa tylko kres wyobraźni badacza.

Doktorzy habilitowani, poprzez uzyskanie kolejnego stopnia naukowego, dołączyli do grona samodzielnych pracowników nauki i zyskali przywilej pełnienia roli promotora – opiekuna i mentora, który swoim zaangażowaniem i naukowym entuzjazmem może inspirować kolejne

pokolenia. Życzę zatem Państwu, aby na ścieżce, którą od dziś będziecie podążać, udało się Wam osiągać zamierzone cele, realizować interesujące projekty badawcze oraz współpracować z ludźmi, którzy podzielą Wasze pasje i z zapałem poniosą je w przyszłość.

Nowo promowanym doktorom życzę, aby udało się Państwu ten ogromny potencjał, z którym stajecie u progu zawodowych karier, z sukcesem wykorzystywać, rozwijając talenty oraz zainteresowania, a Wasze zaangażowanie przełożyło się na wzrost konkurencyjności polskiej nauki na arenie międzynarodowej.

Gratuluje promotorom i promotorom pomocniczym. Daliście Państwo swoim podopiecznym dobry przykład, zachęcaliście do zgłębiania tajników nauki, a doświadczeniem i życzliwą radą wsparliście na drodze naukowego rozwoju. I to Państwa oddanie pracy przełożyło się na sukces Waszych wychowanków, z których możecie być bardzo dumni.

Uczucia dumy i radości z osiągniętego sukcesu najbliższych towarzyszą dziś z pewnością rodzinom oraz bliskim doktorów i doktorów habilitowanych. Wierzyliście w nich, dodawaliście siłę i dopingowaliście do twórczych działań. I za tę cierpliwość, a także okazane wsparcie serdecznie w ich imieniu wszystkim Państwu dziękuję.

Serdeczne gratulacje i ogromne podziękowania składam profesorom SGGW, którzy odbiorą dziś Medal Komisji Edukacji Narodowej. To odznaczenie, nadawane za szczególne zasługi i wybitny dorobek w zakresie oświaty i wychowania, jest wyrazem uznania dla Państwa dotychczasowych

Prof. Arthur P.J. Mol i Kolegium Rectorskie

osiągnięć, które mogą służyć jako inspiracja dla wszystkich, dla których istotne są dobra przyszłość nauki i stały rozwój naszej Uczelni. Państwa postawa, pasja w działaniu i zaangażowanie w pracę dowodzą profesjonalizmu będącego najlepszą wizytówką SGGW.

Wszystkim Państwu serdecznie dziękuję za aktywność i oddanie sprawom Uczelni oraz za trud wkładany w codzienną realizację stojących przed nią wyzwań. Życzę Państwu wielu lat twórczej pracy obfitującej w liczne i satysfakcjonujące sukcesy.

Szanowni Goście!

W ostatnich latach trwa debata nad rolą nauki i naukowców oraz kierunkiem, w którym powinny podążać współczesne uczelnie. Czy powrócić do Humboldtowskiego modelu uniwersytetu działającego zgodnie z naukowymi zasadami, a może skoncentrować swoje działania na podporządkowaniu wymogom rynkowemu, użytecznym i korporacyjnym? Czy realizować swoją misję w oparciu o tradycyjne akademickie wartości, kształcić elity i być „świątynią wiedzy”, czy tylko dostępną dla wszystkich instytucją, która „wyposaża” w wąską wiedzę specjalistyczną, podaną niejako „na zamówienie” i ułatwiającą absolwentom odnalezienie się na wymagającym rynku pracy? Czy zadbać, aby dyplom z godłem uczelni pozostał świadectwem wysokiego poziomu zdobytego tam wykształcenia, a co za tym idzie potwierdzeniem jej statusu i najlepszą wizytówką, czy tylko rodzajem dokumentu ułatwiającego zdobycie pracy i zarabianie pieniędzy?

Trwający od lat proces modernizacji szkolnictwa wyższego z pewnością przyniesie odpowiedzi na niektóre z tych pytań. Dla nas, przedstawicieli środowiska akademickiego, jest istotne jednak, aby tu i teraz pamiętać, że bycie pracownikiem naukowym to zobowiązanie wobec społeczeństwa. Musimy dbać o rzetelność naukową, która pozwoli nam zachować zaufanie opinii publicznej do nas – naukowców i badaczy – naszej działalności i wyników prowadzonych badań. W pracy dydaktycznej swoją wiedzę, umiejętnościami i doświadczeniem powinniśmy utrzymać relację mistrz–uczeń, aby kolejne pokolenia zrozumiały znaczenie autorytetu i, zainspirowane dobrymi wzorcami, dążyły do samodoskonalenia.

Nie możemy zapominać o tym, że obowiązkiem pracownika naukowego jest „niepostuszeństwo w myśleniu”, dzięki któremu reprezentowana przez nas uczelnia jeszcze przez wiele dekad będzie mogła realizować swoją misję, a swoim potencjałem służyć „rozwojowi gospodarczemu i intelektualnemu polskiego społeczeństwa, ze szczególnym uwzględnieniem obszarów wiejskich, gospodarki żywnościowej i szeroko rozumianego środowiska przyrodniczego”.

Na koniec przytoczę słowa profesora Arthura P.J. Mola, które mogą być pierwszą wskazówką na drodze naukowego rozwoju: „Musisz zachować otwarty umysł i chwytać szanse, które się dostaje”. Wszystkim bohaterom dzisiejszego uczelnianego święta życzę zatem, aby w kolejnych latach udawało się Państwu „chwytać szanse”, a praca była dla Państwa powodem do dumy i źródłem niegasnącej satysfakcji. ▲

Wręczenie odznaczeń państwowych i resortowych oraz dyplomów habilitacyjnych i promocja doktorów

Medalem Komisji Edukacji Narodowej zostali odznaczeni:

- dr hab. Barbara GOŁĘBIEWSKA, prof. SGGW
- prof. dr hab. Joanna GROTOWSKA-LEDER
- prof. dr hab. Ivan KERNYTSKYI
- dr hab. Wojciech PIZŁO, prof. SGGW
- dr hab. Wojciech SAS, prof. SGGW
- prof. dr hab. Axel SCHWERK
- dr hab. Irena SUWARA, prof. SGGW

Stopień doktora habilitowanego w dziedzinie nauk ścisłych i przyrodniczych w dyscyplinie nauki biologiczne otrzymali:

- Piotr GAWROŃSKI
- Daniel KLICH

Stopień doktora habilitowanego w dziedzinie nauk weterynaryjnych w dyscyplinie weterynaria otrzymali:

- Maciej KLOCKIEWICZ
- Mirosław WELZ
- Alicja Magdalena MAJEWSKA
- Karolina Bogumiła BARSZCZ
- Tomasz Jerzy SZARA
- Agnieszka SAŁAMASYŃSKA-GUZ

Stopień doktora habilitowanego w dziedzinie nauk inżynieryjno-technicznych w dyscyplinie inżynieria lądowa, geodezja i transport otrzymała:

- Gabriela Monika RUTKOWSKA

Stopień doktora habilitowanego w dziedzinie nauk inżynieryjno-technicznych w dyscyplinie inżynieria środowiska, górnictwo i energetyka otrzymała:

- Anna Maria PODLASEK

Uroczystość wręczenia odznaczeń państwowych, dyplomów habilitacyjnych i promocja doktorów

Uroczystość wręczenia odznaczeń państwowych, dyplomów habilitacyjnych i promocja doktorów

Stopień doktora habilitowanego w dziedzinie nauk rolniczych w dyscyplinie nauki leśne otrzymała:

- Izabela BURAWSKA

Stopień doktora habilitowanego w dziedzinie nauk rolniczych w dyscyplinie technologia żywności i żywienia otrzymały:

- Aleksandra Marzena JEDLIŃSKA
- Katarzyna Urszula NEFFE-SKOCIŃSKA

Stopień doktora w dziedzinie nauk rolniczych w dyscyplinie rolnictwo i ogrodnictwo otrzymali:

- Michał Witold MASIONEK
- Sonia KAMIŃSKA-STĘPIEŃ
- Joanna Agnieszka LEŚNIEWSKA-MUĆKO

Stopień doktora w dziedzinie nauk ścisłych i przyrodniczych w dyscyplinie nauki biologiczne otrzymali:

- Jarosław SZCZEPANIAK (dyplom uznania)
- Maciej BIAŁASEK (dyplom uznania)
- Katarzyna GIERMASIŃSKA-BUCZEK
- Barbara Urszula WÓJCIK (dyplom uznania)

Stopień doktora w dziedzinie nauk rolniczych w dyscyplinie weterynaria otrzymali:

- Maria Zofia SADY
- Rafał Tomasz LENGILING

Stopień doktora w dziedzinie nauk rolniczych w dyscyplinie nauki leśne otrzymali:

- Robert Piotr PYRKOSZ
- Krzysztof ŻOCH
- Grzegorz Franciszek ZAWADZKI

Uroczystość wręczenia odznaczeń państwowych, dyplomów habilitacyjnych i promocja doktorów

**Stopień doktora w dziedzinie nauk rolniczych
w dyscyplinie rolnictwo i ogrodnictwo otrzymały:**

- Monika SITAREK-ANDRZEJCZYK
- Daria SZAREJKO-WOROBIEJ

**Stopień doktora w dziedzinie nauk inżyniersko-
technicznych w dyscyplinie inżynieria lądowa,
geodezja i transport otrzymała:**

- Justyna DZIĘCIOŁ

**Stopień doktora w dziedzinie nauk inżyniersko-
technicznych w dyscyplinie inżynieria środowiska,
górnictwo i energetyka otrzymała:**

- Joanna Zofia BIHAŁOWICZ

**Stopień doktora w dziedzinie nauk rolniczych
w dyscyplinie zootechnika i rybactwo otrzymali:**

- Klara Małgorzata PIOTROWSKA
- Damian BIEN

**Stopień doktora w dziedzinie nauk społecznych
w dyscyplinie ekonomia i finanse otrzymali:**

- Małgorzata BORKOWSKA
- Arkadiusz GROMADA

**Stopień doktora w dziedzinie nauk rolniczych
w dyscyplinie technologia żywności i żywienia
otrzymali:**

- Anna KOT (dyplom uznania)
- Adam Stanisław ZWOLAN
- Alicja BARAŃSKA-DOŁOMISIEWICZ
- Klaudia Ewa KOPCZYŃSKA
- Łukasz Jan KOPIASZ (dyplom uznania) ▲

Powołanie dyrektorów instytutów i kierowników jednostek ogólnouczelnianych

Rektor SGGW prof. dr hab. Michał Zasada wręczył powołania do pełnienia funkcji dyrektorów instytutów i ich zastępców oraz kierowników jednostek organizacyjnych w kadencji 2025-2028.

Zgodnie ze Statutem SGGW kandydaci na dyrektorów zostali wcześniej pozytywnie zaopiniowani przez Senat SGGW. Nowi dyrektorzy i kierownicy pełnią swoje obowiązki od 1 stycznia 2025 roku.

Życzymy wszystkim nowo powołanym osobom sukcesów w realizacji ich misji oraz dalszego rozwoju naszych jednostek organizacyjnych.

POWOŁANIA OTRZYMALI:

dr hab. Łukasz Uzarowicz, prof. SGGW – dyrektor Instytutu Rolnictwa
dr hab. Stanisław Samborski, prof. SGGW – zastępca dyrektora Instytutu Rolnictwa

dr hab. Sławomir Jaworski, prof. SGGW – dyrektor Instytutu Biologii
dr hab. Magdalena Stobiecka, prof. SGGW – zastępca dyrektora Instytutu Biologii

dr hab. Dariusz Wrona, prof. SGGW – dyrektor Instytutu Nauk Ogrodniczych
dr hab. Ewa Mirzwa-Mróż, prof. SGGW – zastępca dyrektora Instytutu Nauk Ogrodniczych

Uroczystość wręczenia powołań

prof. dr hab. Marcin Bańbura – dyrektor Instytutu Medycyny Weterynaryjnej
dr hab. Magdalena Chłopecka-Słomińska, prof. SGGW – zastępca dyrektora Instytutu Medycyny Weterynaryjnej

dr hab. Kamila Puppel, prof. SGGW – dyrektor Instytutu Nauk o Zwierzętach
dr hab. Monika Michalczuk, prof. SGGW – zastępca dyrektora Instytutu Nauk o Zwierzętach

dr hab. Roman Wójcik, prof. SGGW – dyrektor Instytutu Nauk Leśnych
dr hab. Emilia Janeczko, prof. SGGW – zastępca dyrektora Instytutu Nauk Leśnych

dr hab. Paweł Kozakiewicz, prof. SGGW – dyrektor Instytutu Nauk Drzewnych i Meblarstwa
prof. dr hab. Janusz Zawadzki – zastępca dyrektora Instytutu Nauk Drzewnych i Meblarstwa

prof. dr hab. Mirosław Słowiński – dyrektor Instytutu Nauk o Żywności
dr hab. Anna Berthold-Pluta, prof. SGGW – zastępca dyrektora Instytutu Nauk o Żywności

prof. dr hab. Krystyna Gutkowska – dyrektor Instytutu Nauk o Żywieniu Człowieka
prof. dr hab. Dominika Głąbska – zastępca dyrektora Instytutu Nauk o Żywieniu Człowieka

dr hab. Tomasz Nurek, prof. SGGW – dyrektor Instytutu Inżynierii Mechanicznej
dr hab. Karol Tucki, prof. SGGW – zastępca dyrektora Instytutu Inżynierii Mechanicznej

dr hab. Ryszard Kozera, prof. SGGW – dyrektor Instytutu Informatyki Technicznej
dr hab. Alexander Prokopenya, prof. SGGW – zastępca dyrektora Instytutu Informatyki Technicznej

prof. dr hab. Eugeniusz Koda – dyrektor Instytutu Inżynierii Lądowej
prof. dr hab. Magdalena Vaverková – zastępca dyrektora Instytutu Inżynierii Lądowej

prof. dr hab. Janusz Kubrak – dyrektor Instytutu Inżynierii Środowiska
dr hab. Anna Baryła, prof. SGGW – zastępca dyrektora Instytutu Inżynierii Środowiska

Uroczystość wręczenia powołań

dr hab. Joanna Wyleżałek, prof. SGGW – dyrektor Instytutu Nauk Socjologicznych i Pedagogiki
dr Iwona Błaszczak – zastępca dyrektora Instytutu Nauk Socjologicznych i Pedagogiki

dr hab. Mariusz Maciejczak, prof. SGGW – dyrektor Instytutu Ekonomii i Finansów
dr hab. Mariusz Hamulczuk – zastępca dyrektora Instytutu Ekonomii i Finansów

prof. dr hab. Joanna Paliszkievicz – dyrektor Instytutu Zarządzania

prof. dr hab. Zdzisław Gajewski – dyrektor Centrum Medycyny Translacyjnej

prof. dr hab. Magdalena Król – dyrektor Centrum Immunoterapii Komórkowych

dr hab. Mateusz Grygoruk, prof. SGGW – dyrektor Centrum Badań Klimatu

mgr Urszula Kosakowska – kierownik Studium Praktycznej Nauki Języków Obcych
mgr Anna Skorupska – zastępca kierownika Studium Praktycznej Nauki Języków Obcych
mgr Dariusz Rycaj – kierownik Studium Wychowania Fizycznego i Sportu
mgr Mikołaj Rosa – zastępca kierownika Studium Wychowania Fizycznego i Sportu ▲

Uroczystość wręczenia powołań

Uczestnicy i jury biennale

III Międzynarodowe Biennale „Pamiętajcie o ogrodach. Przecież stamtąd przyszliście...”

W biennale uczestniczyły czterdzieści trzy szkoły plastyczne z Polski, Czech, Słowacji, Łotwy, Bułgarii i Ukrainy.

Niemal tysiąc prac ocenili artyści i uczeni z Akademii Sztuk Pięknych w Warszawie, Akademii Sztuki w Szczecinie i Szkoły Głównej Gospodarstwa Wiejskiego w Warszawie, powołani do jury przez dyrektora Departamentu Szkolnictwa Artystycznego Ministerstwa Kultury i Dziedzictwa Narodowego.

Początki konkursu sięgają 2008 roku w formule ogólnopolskiej, od 2012 roku międzynarodowej. Przedsięwzięcie powstało z inicjatywy dyrektora I Prywatnego Liceum Sztuk Plastycznych im. Władysława Drapiewskiego w Płocku Małgorzaty Mroczkowskiej, którą wsparł twórca Katedry Sztuki Krajobrazu SGGW prof. dr hab. Jan Rylke oraz rektor SGGW w latach 2002–2008 prof. dr hab. Tomasz Borecki.

Zarówno pierwszą, jak i następne edycje konkursu obejmowali patronatem honorowym kolejni rektorzy SGGW. W ostatniej edycji rektora SGGW prof. dr hab. Michała Zasadę reprezentował podczas uroczystości wręczenia nagród i wernisażu w Płockiej Galerii Sztuki prodziekan ds. dydaktyki Wydziału Ogrodniczego SGGW dr hab. Tomasz Krupa.

Nad III Międzynarodowym Biennale „Pamiętajcie o ogrodach. Przecież stamtąd przyszliście...” patronat honorowy objęli Jej Ekscelencja Ambasador Węgier dr Orsolya Zsuzsanna Kovács, Jego Ekscelencja Ambasador Republiki Czeskiej Břetislav Dančák, Jego Ekscelencja Ambasador Republiki Litewskiej Valdemaras Sarapinas i Jej Ekscelencja Ambasador Republiki Słowackiej Andrea Elscheková MatISOVÁ, która w liście złożonym na ręce dyrektora Małgorzaty

Mroczkowskiej podkreśliła: „Dzięki Państwa inicjatywie utalentowana młodzież i uczniowie szkół plastycznych z Europy Środkowej mają znakomitą okazję do zaprezentowania swych osiągnięć oraz spotkania z rówieśnikami, którzy dzielą z nimi wspólną pasję i zainteresowania”.

Biennale otrzymało patronat honorowy Polskiego Komitetu do spraw UNESCO, którego sekretarz generalna dr hab. Alicja Jagielska-Burduk wyraziła „uznanie za kontynuowanie tego cenionego przedsięwzięcia, które umożliwia uzdolnionym uczniom europejskich szkół artystycznych rozwijanie zainteresowań plastycznych i wymianę doświadczeń. Wydarzenie to wpisuje się w zakres działań UNESCO na rzecz promocji edukacji artystycznej, która ma zasadnicze znaczenie w budowaniu twórczego i świadomego kulturowo społeczeństwa”.

Wydarzenie jest rekomendowane przez ministra kultury i dziedzictwa narodowego, organizacyjnie wspierane przez Centrum Edukacji Artystycznej w Warszawie, a patronatów honorowych udzielili też inni przedstawiciele władz państwowych i samorządowych, środowisk naukowych i artystycznych: wojewoda mazowiecki Mariusz Frankowski, marszałek województwa mazowieckiego Adam Struzik, starosta powiatu płockiego Sylwester Ziemkiewicz, prezydent miasta Płocka Andrzej Nowakowski, Jego Magnificencja Rektor ASP w Warszawie prof. dr hab. Błażej Ostoja Lniski i Jego Magnificencja Rektor SGGW prof. dr hab. Michał Zasada.

Po raz czternasty inspirację młodych plastyków stanowił utwór *Pamiętajcie o ogrodach* Jana Pietrzaka, kompozytora, poety, aktora, satyryka, kierownika Studenckiego Teatru Hybrydy i założyciela Kabaretu pod Egidą, skomponowany do słów Jonasza Kofty, poety, dramaturga, satyryka. Utwór stał się hymnem nie tylko Kabaretu pod Egidą, ale też kilku pokoleń Polaków. W programie telewizyjnym *Muzeum Polskiej Piosenki, czyli Historia Jednego Przeboju – Pamiętajcie o ogrodach* dziennikarz radiowy Piotr Metz podkreślał, że „to była w dużej mierze piosenka opozycyjna, podobnie jak kino moralnego niepokoju. Zderza te ideały, które powinny nami kierować, z betonem, ze schronem, kontrastując to ogrodami, zielenią, życiem”.

Jurorzy biennale podkreślali ponadczasowe i ciągle aktualne przesłanie legendarnego utworu, który stał się też inspiracją dla utalentowanej plastycznie młodzieży, mogącej zebrać doświadczenia w zakresie sztuk pięknych, w tak klasycznych dyscyplinach, jak: rysunek, malarstwo, grafika warsztatowa, a także grafika komputerowa. Młodzi artyści zmierzali się z tematem, który zachęcał do twórczego namysłu nad istotą ogrodu jako przedmiotu wyobraźni wizualnej inwestora i architekta sztuki krajobrazu, kreujących zharmonizowanymi kierunkami kompozycji i osiami widokowymi, użytymi materiałami, kontrastem barw, światłocieniem kulturową przestrzeń wypoczynku i rekreacji ludzi – wśród architektury ogrodu, różnorodnych gatunków drzew, krzewów i roślin, zwierząt, a nawet tworów fantastycznych.

Dziekan Wydziału Malarstwa ASP w Warszawie prof. dr hab. Tomasz Milanowski powiedział: „Rekordowa liczba zgłoszonych prac potwierdza olbrzymie zainteresowanie konkursem wśród szkół plastycznych w Polsce, ale również Bułgarii, Słowacji, Czech, Łotwy czy Ukrainy. Wybór prac zakwalifikowanych do wystawy pokonkursowej oraz nagród był zadaniem wymagającym. Uwagę zwróciła różnorodność tematyczna i formalna oscylująca wokół tematu biennale”.

Twórca Pracowni Oceny i Wyceny Zasobów Przyrodniczych na Wydziale Ogrodnictwa i Architektury Krajobrazu, obecnie w Instytucie Inżynierii Środowiska SGGW, prof. dr hab. Axel Peter Schwerk zauważył: „Jak zawsze konkurs był bardzo dobrze zorganizowany. Wybór najlepszych prac był trudny, ponieważ wiele rysunków i grafik miało bardzo wysoki poziom. Trzeba podkreślić rekordową liczbę prac. To dobry znak, że konkurs »Pamiętajcie o ogrodach. Przecież stamtąd przyszłście...« jest już znany oraz bardzo popularny”.

Doktor hab. Sylwester Piędziejewski, prof. ASP w Warszawie w pracowni Technologii i Technik Malarstwa Ściennej Wydziału Malarstwa, konserwator i restaurator polichromii Władysława Drapiewskiego w bazylice katedralnej pw. Wniebowzięcia Najświętszej Marii Panny w Płocku, podkreślił: „Temat międzynarodowego biennale bardzo dobrze wpisuje się w ważne problemy i zagrożenia współczesnego

świata. W oczach młodych twórców możemy zaobserwować różne podejścia do formy malarskiej, rysunku i grafiki. Wyróżniały się prace wykonane ze starannością, dbałością o warsztat i wartości plastyczne. Doceniam duże zainteresowanie uczestników i opiekę nauczycieli w popularyzacji sztuki, pejzażu, ekologii i natury”.

Profesor Wydziału Malarstwa Akademii Sztuki w Szczecinie dr hab. Daniel Rycharski: „Bardzo się cieszę, że mogłem uczestniczyć w konkursie »Pamiętajcie o ogrodach« w roli jurora, ale też powrócić do szkoły, którą ukończyłem dwadzieścia lat temu. Zaskoczył mnie wysoki poziom nadesłanych prac, szczególnie w kategorii grafiki warsztatowej oraz rysunku. Mam nadzieję, że udział w tym konkursie będzie dla uczestników zachętą do dalszego rozwijania swoich umiejętności w kierunku sztuk wizualnych”.

Przewodniczący jury prof. dr hab. Jan Rylke stwierdził: „Jak zawsze mieliśmy bardzo trudne zadanie wybrać spośród dziewięciu prac i czterdziestu trzech szkół te najlepsze. Temat ogrodowy lekko zmienił się w środowiskowy, zgodnie z ogólnoswiatową tendencją. Jak zawsze poziom prac jest bardzo wysoki, porównywalny z pracami studentów uczelni artystycznych. Prace były oceniane w czterech kategoriach, z których szczególnie dobrze reprezentowany był rysunek. Wygląda na to, że Płock staje się co dwa lata stolicą młodej sztuki nie tylko polskiej, ale także krajów ościennych”.

Obrazy jury odbyły się 5 listopada 2024 roku. Na mocy decyzji jury Grand Prix III Międzynarodowego Biennale „Pamiętajcie o ogrodach. Przecież stamtąd przyszłście...” otrzymała Zuzanna Rumian z Państwowego Liceum Sztuk Plastycznych im. Antoniego Kenara w Zakopanem, której opiekunem artystycznym jest dr Artur Kapturski.

Uczestnicy biennale, pogłębiając w przyszłości na poziomie akademickim, a być może także w SGGW, wiedzę w zakresie historycznych, kulturowych, społecznych i artystycznych podstaw architektury i sztuki krajobrazu oraz gospodarki przestrzennej, mogą odegrać w swoich krajach rolę projektantów i wykonawców nowatorskich projektów w zakresie kształtowania i ochrony środowiska wsi i miast, planowania i projektowania architektury krajobrazu, ochrony i konserwacji zabytkowych założeń ogrodowych oraz krajobrazu historycznego, budowy i pielęgnowania obiektów architektury krajobrazu, kształtowania układów przyrodniczych dla zrównoważonego rozwoju, a równocześnie prowadzić działalność artystyczną w zakresie tradycyjnych i współczesnych dyscyplin, takich jak na przykład: rysunek, malarstwo, grafika, fotografia, rzeźba, sztuki multimedialne, performance, happening. ▲

MGR MAREK MROCZKOWSKI

HISTORYK SZTUKI I PRYWATNEGO LICEUM SZTUK PLASTYCZNYCH

IM. WŁADYSŁAWA DRAPIEWSKIEGO W PŁOCKU

60 lat tradycji chóralnych w SGGW

Tradycja chóralna w Uczelni nie przemija, wciąż łączy i inspirowe pokolenia.

W 1964 roku decyzją ówczesnego rektora SGGW prof. Antoniego Kleszczyckiego została zainicjowana działalność uczelnianego chóru, którego pierwszy występ miał miejsce 22 listopada 1964 roku. Z tej okazji 23 listopada 2024 roku w Studiu Koncertowym Polskiego Radia im. Witolda Lutosławskiego w Warszawie odbył się koncert galowy pt. etNOWO. Gospodarzem tego podniosłego wydarzenia był Jego Magnificencja Rektor SGGW prof. dr hab. Michał Zasada. Obecni byli również między innymi były rektor SGGW w latach 2016–2020 prof. dr hab. Wiesław Bielawski, prorektorzy Uczelni:

Występ Chóru SGGW

dr hab. Marta Mendel, prof. SGGW, prof. dr hab. Jarosław Gołębiowski, dr hab. Marcin Gołębiowski, prof. SGGW, kanclerz SGGW dr inż. Władysław W. Skarżyński, burmistrz dzielnicy Mokotów m.st. Warszawy Rafał Miastowski oraz dyrektor Stołecznej Estrady Andrzej Matusiak.

Podczas koncertu galowego etNOWO Chór SGGW zaprezentował pełny wachlarz repertuarowy, na który składają się dzieła takich twórców jak: Andrzej Koszewski, Stanisław Moniuszko, Romuald Twardowski i inni. Warto odnotowania jest, że podczas części koncertu wystąpili chórzysci, którzy przed laty tworzyli kulturę wokalną na Uczelni oraz ci, którzy dołączyli do zespołu raptem kilka tygodni przed wydarzeniem. Jest to dowód na niewątpliwą siłę ruchu muzycznego, objawiającą się w spajaniu przeszłości z terażniejszością.

Kulminacją koncertu galowego była premiera trzech utworów wokarno-instrumentalnych autorstwa Zuzanny

Goście koncertu

Falkowskiej, Jaremy Jarosińskiego i Anny Marii Huszczy, napisanych specjalnie na tę okazję. Dzieła tych twórców wpisują się w nurt muzyki nowej, która jest artystyczną wizją polskiego folklorizmu oraz obrzędowości z nią związanej. Poruszają kwestie miłości, trudu czy niesprawiedliwości społecznej – tematów uniwersalnych.

Szczególnym momentem podczas koncertu było przyznanie medalu Marszałka Województwa Mazowieckiego „Pro Masovia” za całokształt działalności na rzecz województwa mazowieckiego. To wyróżnienie jest wyrazem uznania nie tylko dla Chóru SGGW, ale również dla naszej Uczelni, która od dekad aktywnie wspiera działalność chóralną.

Chór SGGW to nie tylko występy podczas uroczystości akademickich, ale również aktywność artystyczna poza murami Uczelni. Na przestrzeni ostatnich 60 lat odbyło się ponad 460 występów, podczas których chóry uczelniane

Występ Chóru SGGW

występowały w kraju i za granicą, między innymi w: Łodzi, Gdańsku, Lublinie, Niemczech, Macedonii Północnej, we Włoszech, Francji czy na Słowacji. Zespół jest nie tylko inicjatorem wielu wydarzeń artystycznych z gościnnym udziałem instrumentalistów, chórów czy kompozytorów, ale również jest zapraszany do przedsięwzięć o skali ogólnokrajowej, czego dowodem jest udział we Wspólnym Kolędowaniu – koncercie kolędowym z udziałem czołowych polskich gwiazd estrady, emitowanym w telewizji TVN w Wigilię 2023 roku.

Szczególny wkład w rozwój tradycji chóralnych mieli dyrygenci, którzy działali na przestrzeni wszystkich lat działalności Chóru Akademickiego i Chóru Kameralnego, stanowiących fundament dzisiejszego Chóru SGGW. Nie byłoby historii i tradycji zespołu, gdyby nie prof. Henryk Wojnarowski, prof. Andrzej Banasiewicz, Czesław Kwieciński, Jerzy Skalski, dr Michał Dąbrowski, dr hab. Joanna Maluga oraz Magdalena Gruziel, którzy budowali je razem ze swoimi chórzystami. Dziedzictwo naszych poprzedników jest nie tylko wielką dumą i chlubą, lecz także ogromnym zobowiązaniem dla aktualnej i przyszłej społeczności chóru.

Dzisiejszy kształt Chóru SGGW jest wynikiem ogromnej pasji i zaangażowania chórzystów, rady i kadry zespołu. Na jego sukces składa się również wielka determinacja rektorów SGGW w formowaniu i promowaniu dalszego rozwoju działalności artystycznej. To dzięki wsparciu władz

rektorskich, profesorów: Antoniego Kleszczyckiego, Zbigniewa Muszyńskiego, Henryka Jasiorowskiego, Marii Radomskiej, Wiesława Bareja, Jana Góreckiego, Włodzimierza Klucińskiego, Tomasza Boreckiego, Alojzego Szymańskiego, Wiesława Bielawskiego i Michała Zasady, działalność chóralna funkcjonuje i rozkwita. Również wspomnieć należy kanclerza SGGW dr. inż. Władysława W. Skarżyńskiego, dzięki którego pomocy chór uczelniany ma szansę coraz lepiej funkcjonować.

Wieleletnie tradycje promocji kultury chóralnej w Szkole Głównej Gospodarstwa Wiejskiego są dowodem wrażliwości i uważności Uczelni w obszarze wieloaspektowego kształtowania osobowości, pracowitości, szacunku do tradycji oraz wspólnotowości, które wpisują się w ogólnie przyjętą strategię Uczelni. To także dowód na to, że tradycja chóralna nie przemija – wciąż inspiruje, łączy kolejne pokolenia i buduje mosty między ludźmi poprzez czynny udział w sztuce muzycznej. Jako społeczność Chóru SGGW jesteśmy dumni, że możemy nie tylko funkcjonować w murach naszej *Alma Mater*, ale przede wszystkim z Nią i dla Niej.

Rejestrację koncertu można znaleźć na uczelnianym kanale YouTube. Zapraszamy do oglądania! ▲

DR PAWEŁ CHOINA
KIEROWNIK CHÓRU SGGW

Otwarcie wystawy „Brzmienie tradycji – 60 lat tradycji chóralnych SGGW”

Brzmienie tradycji – 60 lat tradycji chóralnych SGGW

W muzeum uczelnianym zorganizowano wystawę
z okazji 60-lecia istnienia Chóru SGGW.

Współczesne muzealnictwo w dużej mierze opiera się na wykorzystaniu wielu sposobów oddziaływania na widza, aby go jeszcze bardziej zaciekawić. Dzisiejsze wystawy to podróże przez historię poruszanego na danej ekspozycji zagadnienia. Nawet wystawa jednego dzieła sztuki może być ekscytującą wędrówką od jego początków aż do teraźniejszości. Prezentowana w Muzeum SGGW wystawa czasowa zatytułowana „Brzmienie tradycji – 60 lat tradycji chóralnych SGGW” wpisuje się w trend współcześnie pojmowanego muzealnictwa.

Szkoła Główna Gospodarstwa Wiejskiego w Warszawie to uczelnia otwarta na potrzeby studentów, którzy mogą realizować swoje pasje w wielu kołach i stowarzyszeniach studenckich. Jednym z nich jest Chór SGGW działający od 1964 roku.

Gdy pracowaliśmy nad koncepcją tej wystawy, zdaliśmy sobie sprawę z wielu wyzwań. Jednym z nich okazały się źródła historyczne. Z pomocą przyszedł dr Paweł Choina, kierownik Chóru SGGW, który udostępnił kroniki prowadzone przez chórzystów. Po zapoznaniu się z nimi

Otwarcie wystawy „Brzmienie tradycji – 60 lat tradycji chóralnych SGGW”

mieliśmy większą wiedzę na interesujący nas temat. Przeszkodą w przygotowaniu wystawy był fakt, że na przestrzeni 60 lat tradycje chóralne tworzyło kilka zespołów, takich jak Chór Akademicki czy Chór Kameralny. Ponadto kroniki nie zawsze były prowadzone w sposób systematyczny. W niektórych latach nie ma żadnych informacji o prowadzonej działalności. Po zapoznaniu się z kronikami miałem nieodparte wrażenie, że w działalności chóru ogromną wartością były relacje, jakie tworzyli ludzie budujący tę społeczność. Dlatego też, aby zachować autentyczność i ducha czasu, postanowiliśmy z Panią Agatą Micek, współkuratorką wystawy, oddać głos członkom Chóru SGGW.

Wykonaliśmy digitalizację kronik w Bibliotece Głównej SGGW, dzięki czemu mogliśmy wyselekcjonować jej najbardziej atrakcyjne karty. Warto w tym miejscu podkreślić walor artystyczny kronik: rzetelność, piękną oprawę graficzną, ciekawe zdjęcia. Na szczególną uwagę zasługuje przepiękna kaligrafia, która oddaje zarówno ducha czasów, jak i podkreśla wyjątkowe wykonanie graficzne.

Ze względu na ograniczone możliwości przestrzenne wystawa została podzielona na kilka tematów. Od początków istnienia Chóru SGGW, przez różnego rodzaju działalności i udział w wielu wydarzeniach, zarówno związanych z Uczelnią, jak i poza nią, po współczesność. Ważnym elementem jego działalności było budowanie relacji wewnątrz chóru – wspólne świętowanie i nawiązywanie przyjaźni, które niejednokrotnie prowadziły na ślubny kobierzec. Istotną częścią funkcjonowania zespołu były udziały chóru w konkursach i występach poza granicami kraju, dzięki czemu, oprócz budowania jego renomy, nawiązywano relacje z międzynarodowymi artystami.

Codziennosc chórzystów to także ciągłe ćwiczenia i próby, które najintensywniej odbywały się podczas obozów letnich i zimowych, najczęściej w ośrodku SGGW w Rogowie, ale również w innych ośrodkach w Polsce. Miały charakter artystyczny i integracyjny. Jak można zauważyć, był to element spajający członków chóru, ale również zachęcający do włączenia się w jego tworzenie.

Wystawa jest selektywnym wyborem tematów tworzących spójną opowieść o historii chórzystów w SGGW. Oprócz opowieści zawartej w odsłonie graficznej, wystawę uzupełniają rozmaite pamiątki, nagrody, dyplomy i stroje. Dzięki współpracy z SGGW TV podczas zwiedzania możemy usłyszeć i zobaczyć występy chóru (w tym archiwalne) z różnych wydarzeń. Zwiedzający mogą również obejrzeć krótki dokument przedstawiający współczesną działalność Chóru SGGW oraz to, jak wyglądają relacje między członkami zespołu. ▲

MGR TOMASZ MOTYKA
KIEROWNIK MUZEUM SGGW

Jubileusz 30-lecia Wszystkiechnicy Żywnościowej

Jubileusz 30-lecia Wszystkiechnicy Żywnościowej

Wszechnica Żywnościowa przy Wydziale Żywnienia Człowieka SGGW świętowała 12 grudnia 2024 roku 30-lecie działalności.

Jubileuszowa uroczystość odbyła się w Auli Kryształowej SGGW. Otworzył ją w imieniu JM Rektora SGGW dr hab. Marcin Gołębiowski, prof. SGGW – prorektor ds. rozwoju i prof. dr hab. Krystyna Gutkowska – dyrektor Instytutu Nauk o Żywnieniu Człowieka. Profesor Krystyna Gutkowska w swoim przemówieniu przypomniała historię i dokonania Wszystkiechnicy oraz jej twórczynię i organizatorkę mgr inż. Hannę Wysocką, zmarłą 20 stycznia 2024 roku. Hanna Wysocka przez 25 lat swojej pracy zawodowej z pasją popularyzowała wiedzę na tematy żywieniowe w przekonaniu o tym, jak ważne są to kwestie dla zdrowia i jakości życia każdego człowieka.

Podczas uroczystości dyplomami zostali uhonorowani najbardziej aktywni wykładowcy Wszystkiechnicy Żywnościowej: dr hab. Joanna Myszkowska-Ryciak, prof. SGGW, dr hab. Anna Harton, dr inż. Joanna Rachtań-Janicka, prof. dr hab. Ewelina Hallmann, dr hab. Danuta Gajewska, dr Małgorzata Jałosińska oraz dr inż. Ewa Fürstenberg, organizująca od października 2019 roku spotkania Wszystkiechnicy. Tematem

przewodnim trzech wykładów wygłoszonych podczas jubileuszu przez dr hab. Joannę Myszkowską-Ryciak, prof. SGGW i dr Monikę Świątkowską; prof. dr hab. Jadwigę Hamułek oraz dr Martę Plichtę były zaburzenia odżywiania występujące przede wszystkim u dzieci i młodzieży.

Wydział Żywnienia Człowieka (w latach 1986–1999 Wydział Żywnienia Człowieka oraz Gospodarstwa Domowego, a w latach 1999–2019 Wydział Nauk o Żywnieniu Człowieka i Konsumpcji) ma w swojej misji edukację społeczeństwa w zakresie żywienia człowieka, a nie tylko formalną studentów. W ramach tej nieformalnej działalności edukacyjnej w 1994 roku powstała Wszystkiechnica Żywnościowa. Wzorem jej społecznej, działającej permanentnie, wolnej formy była Warszawska Szkoła Zdrowia (WSZ) powołana i prowadzona przez dr hab. Irenę Celejową. Jak celem działającej przy Polskim Towarzystwie Higienicznym WSZ było nauczanie zdrowego stylu życia jako podstawy zapobiegania głównie chorobom społecznym, kształtowanie umiejętności zachowania i doskonalenia zdrowia, tak celem Wszystkiechnicy

Mgr inż. Hanna Wysocka i prof. dr hab. Jerzy Bralczyk podczas jubileuszu 20-lecia Wszechnicy Żywnieniowej

Żywnieniowej stała się służba polskiemu społeczeństwu na rzecz zdrowia i jakości życia poprzez promowanie rzetelnej, opartej na wynikach badań naukowych wiedzy na temat ogólnie pojętego żywienia i żywności. Pomysłodawczynią nazwy Wszechnica Żywnieniowa była prof. dr hab. Anna Gronowska-Senger, ówczesna dziekan WNoŻCzIK. Działalność Wszechnicy zainicjował 25 października 1994 roku prof. dr hab. Stanisław Zalewski wykładem *Czy wiemy, co jemy?*

Założeniem Wszechnicy Żywnieniowej było prowadzenie wykładów o charakterze popularnonaukowym otwartych dla wszystkich zainteresowanych żywnością człowieka, bez względu na wiek i poziom wiedzy. Ich tematyka była od początku zróżnicowana, przede wszystkim dostosowana do aktualnych problemów żywieniowych Polaków lub grup społecznych, życzeń słuchaczy oraz zainteresowań i przedmiotu badań prowadzonych przez prelegentów. Obejmowała ona między innymi podstawy fizjologii żywienia, żywienia człowieka zdrowego i chorego (w różnym wieku), psychologię żywienia, bezpieczeństwo i higienę żywności, ocenę organoleptyczną żywności, technologię przyrządzania potraw, technologię żywności, ochronę konsumenta. W ostatnim pięcioleciu działalności Wszechnicy pojawiały się tematy z zakresu patofizjologii i dietetyki (dotyczące insulinooporności tkanek, diety przeciwzapalnej, roli diety w terapii i/lub

profilaktyce SIBO, PCOS, endometriozy, niedokrwistości, choroby Alzheimera), epigenetyki (dotyczące prenatalnego pochodzenia przewlekłych chorób niezakaźnych), psychodietetyki (dotyczące wpływu diety na nastrój, zaburzeń odżywiania, wykład *Czy jedzenie uzależnia?*), żywności ekologicznej i „historii” żywienia (wykład dotyczący dawnych odmian owoców), toksykologii (dotyczące arsenu czy obesogenów), alternatywnych źródeł białka oraz marnotrawstwa żywności i diety planetarnej.

Do lutego 2020 roku wykłady odbywały się od października do czerwca w trzecią środę miesiąca stacjonarnie na Wydziale Żywnienia Człowieka. Po trwającym około 45–60 minut (czasem dłużej) wystąpieniu wykładowcy odpowiadali na zadawane przez słuchaczy pytania. Byli to najczęściej mieszkańcy Warszawy, osoby w średnim wieku i starsze oraz młodzi dorośli, choć w niektórych wykładach uczestniczyła także młodzież ze szkół średnich o profilach gastronomiczno-hotelarskim i spożywczym, a także uczniowie gimnazjów. Na wykłady docierały też zorganizowane grupy uczniów i nauczycieli oraz studentów uniwersytetów trzeciego wieku spoza Warszawy. Z myślą o osobach spoza Warszawy od października 2011 roku spotkania Wszechnicy były transmitowane przez Internet w trybie online, a od października 2018 roku także umieszczane na kanale YouTube Wszechnicy Żywnieniowej.

Jubileusz 20-lecia Wszechnicy Żywnościowej

Istnienie kanału YT Wszechnicy umożliwiło kontynuowanie działalności w okresie pandemii. Spotkania nie mogły odbywać się na uczelni, ale wykłady były nagrywane i umieszczane w Internecie. Dzięki temu najnowsza oparta na dowodach wiedza docierała i nadal dociera do mieszkańców całej Polski (i świata), co znacznie zwiększyło zasięg oddziaływania Wszechnicy. Idąca w tysiące liczba odsłon wykładów świadczy o dużym zainteresowaniu internautów taką formą upowszechniania wiedzy. Rekordową popularnością (liczba odsłon przekraczająca 100 tysięcy) cieszą się wykłady: *Magnez – dlaczego ważny i czy trzeba go suplementować?* wygłoszony przez prof. dr hab. Barbarę Pietruszkę i dr inż. Olgę Januszkę 16 kwietnia 2020 roku i *Alkohol a zdrowie człowieka* wygłoszony przez dr Aleksandrę Kołotę 19 lutego 2020 roku. Gdy pozwoliły na to warunki, w marcu 2023 roku Wszechnica wznowiła tradycyjną działalność stacjonarną.

Semestr zimowy w roku akademickim 2024/2025 był ostatnim prowadzonym na starych zasadach. Łącznie w ciągu 30,5 roku działalności Wszechnicy 191 osób wygłosiło 276 wykładów, w zależności od zakresu omawianych tematów wykłady były jedno-, dwu- lub kilkuautorskie. Odbyły się też dwie debaty dotyczące żywności modyfikowanej genetycznie (12 grudnia 2001 r.) i diet wegetariańskich (19 stycznia 2011 r.). Niektóre wykłady były urozmaicane filmem, pokazem kulinarnym i/lub degustacją produktów lub potraw, a jubileuszowemu spotkaniu 12 czerwca 2019 roku towarzyszył pokaz tańca połączony z pomiarem wydatków energetycznych i komentarzem naukowym zachęcającym do takiej atrakcyjnej pod wieloma względami aktywności fizycznej.

Wykładowcami w większości byli pracownicy naukowo-dydaktyczni SGGW (110 osób), w tym 90 z Instytutu Nauk o Żywieniu Człowieka. Wśród wykładowców Wszechnicy byli także pracownicy wydziałów SGGW: Nauk o Żywności, Nauk o Zwierzętach, Nauk Ogrodniczych i Medycyny

Weterynaryjnej oraz innych krajowych i zagranicznych uczelni, a także instytutów naukowych (m.in. Warszawskiego Uniwersytetu Medycznego, Uniwersytetu Warszawskiego, Uniwersytetu Warmińsko-Mazurskiego, Uniwersytetu Przyrodniczego w Poznaniu, Akademii Morskiej w Gdyni, Uniwersytetu Mikołaja Kopernika w Toruniu, Collegium Medicum, Instytutu Medycyny Doświadczalnej i Klinicznej PAN, Instytutu Żywności i Żywienia/Narodowego Instytutu Zdrowia Publicznego PZH – PIB, Centrum Medycznego Kształcenia Podyplomowego, Instytutu Matki i Dziecka, Lithuanian University of Agriculture, Państwowego Instytutu Weterynaryjnego, Zakładu Badawczego Przemysłu Piekarskiego, Centralnego Laboratorium Technologii Przetwórstwa i Przechowywania Zboż, Centralnego Laboratorium Ochrony Radiologicznej). Wykładowcami Wszechnicy byli także eksperci Federacji Polskich Banków Żywności Polskiej i Federacji Producentów Żywności, doktoranci i studenci Wydziału/Szkoły Doktorskiej SGGW, a także lekarze i dietetycy praktycy. Jubileusz 20-lecia działalności Wszechnicy uświetnił prof. dr hab. Jerzy Bralczyk, który w rozmowie z mgr inż. Hanną Wysocką opowiadał o *smakowaniu słów*.

Po zakończeniu pandemii nie udało się zachęcić uczestników wykładów do powrotu na uczelnię, choć transmisje on-line i nagrane wykłady cieszą się nadal zainteresowaniem Polaków. Na kolejne wykłady przychodziło niewiele osób. To skłoniło władze Wydziału Żywienia Człowieka i Instytutu Nauk o Żywieniu Człowieka do zmiany formy Wszechnicy, tak by zwiększyć atrakcyjność przekazu. Nowy model funkcjonowania nie został jeszcze ustalony. Na chwilę obecną Wszechnica działa na dotychczasowych zasadach, ale można spodziewać się stopniowych zmian w sposobie realizowanej w jej ramach edukacji. ▲

DR INŻ. EWA FÜRSTENBERG
INSTYTUT NAUK O ŻYWIENIU CZŁOWIEKA

Centrum Badań Klimatu SGGW

Centrum Badań Klimatu powołano 1 stycznia 2025 roku.

W Szkole Głównej Gospodarstwa Wiejskiego prowadzone są interdyscyplinarne badania łączące nauki podstawowe i stosowane w obszarze całego przekroju środowiska przyrodniczego, otoczenia gospodarczego oraz uwarunkowań społecznych. Na przełomie wieków XX i XXI pojawiło się wiele wyzwań związanych z interakcją między tymi domenami. Jednym z nich jest postępująca polaryzacja zjawisk meteorologicznych wywołana zmianą klimatu. Choć mechanizmy zmiany klimatu spowodowanej wzrostem emisji gazów cieplarnianych zostały dość dobrze poznane, to jej konsekwencje dla elementów cyklu hydrologicznego, planowania przestrzennego, rolnictwa i gospodarki są przedmiotem dynamicznie rozwijających się, interdyscyplinarnych przedsięwzięć badawczych wymagających szerokiej współpracy.

Aby sprostać tym wyzwaniom, 1 stycznia 2025 roku powołano w SGGW Centrum Badań Klimatu (CBK). W strukturze naszej Uczelni jest to kolejne, po Centrum Medycyny Translacyjnej, Innowacyjnym Centrum Nauk Żywnościowych, Centrum Badawczo-Rozwojowym Żywności i Żywienia oraz Centrum Immunoterapii Komórkowych, centrum badawcze. Celem CBK jest integracja wysiłków w zakresie realizacji projektów badawczych, których przekrojowa tematyka obejmuje kilka dyscyplin naukowych, w tym inżynierię środowiska, górnictwo i energetykę, rolnictwo i ogrodnictwo, nauki leśne oraz ekonomię i finanse. Wypracowane przez CBK wyniki badań mają z kolei posłużyć rozwojowi SGGW w zakresie poszerzania oferty dydaktycznej o nowe kierunki studiów integrujące zagadnienia środowiska i gospodarki. Jest również planowane

Badania realizowane przez pracowników Centrum Badań Klimatu

Badania realizowane przez pracowników Centrum Badań Klimatu

opracowanie programu mikropoświadczeń w zakresie pomiarów emisji gazów cieplarnianych, odtwarzania środowiska oraz prowadzenia zrównoważonej gospodarki wodnej i polityki środowiskowej. Doświadczenie pracowników CBK pozwoli również na – mamy nadzieję skuteczne – aplikowanie o zewnętrzne projekty badawcze w celu ugruntowania roli SGGW jako ważnego węzła międzynarodowej sieci badań klimatu i środowiska w Europie i na świecie. Choć CBK jest jednostką pozainstytutową i interdyscyplinarną, to ściśle współpracuje z Instytutem Inżynierii Środowiska, Instytutem Nauk Ogrodniczych, Instytutem Nauk Leśnych oraz Instytutem Ekonomii i Finansów.

W CBK są obecnie realizowane cztery projekty w ramach programu Horyzont Europa (WetHorizons, PaluWise, NBS4Drought, ForPEAT), dwa projekty finansowane z NCN (OPUS, Sonata), jeden projekt współfinansowany przez NCN i Horyzont Europa (Polonez BIS), jeden projekt finansowany z Norweskiego Funduszu Nauki (Peatway) oraz jeden projekt finansowany przez Ministerstwo Nauki i Szkolnictwa Wyższego (SUPRIM). Prócz tego CBK jest

zaangażowane w wiele projektów dydaktycznych, w tym te prowadzone przez sieci ERASMUS+ oraz CEEPUS. Tematyka projektów obejmuje szerokie spektrum zagadnień – od odtwarzania odpornych na presje ekosystemów, ze szczególnym uwzględnieniem mokradeł, poprzez różnorodność biologiczną i dokumentowanie emisji gazów cieplarnianych z torfowisk i ekosystemów wodnych, do rozwoju przestrzeni miejskiej w otoczeniach gospodarczym i społecznym. W CBK jest zatrudnionych dziesięciu pracowników naukowych, dwóch pracowników inżynieryjno-technicznych, a przy CBK jest obecnie afiliowanych dziesięciu studentów studiów doktoranckich.

Więcej informacji o działaniu CBK, podejmowanych problemach badawczych i najnowszych publikacjach zespołu można znaleźć na stronie internetowej cbk.sggw.edu.pl. Zachęcamy również do śledzenia CBK w mediach społecznościowych. ▲

DR HAB. MATEUSZ GRYGÓRUK, PROF. SGGW
CENTRUM BADAŃ KLIMATU

Motywacyjny system wynagradzania pracowników SGGW

Wyróżniający się pracownicy naszej Uczelni otrzymali okresowe zwiększenie wynagrodzenia zasadniczego.

Wręczenie decyzji wyróżnionym naukowcom

Celem funkcjonującego od 2017 roku motywacyjnego systemu wynagradzania pracowników jest finansowe wspieranie naukowców, których wyjątkowe zaangażowanie w działalność badawczo-rozwojową oraz wybitne osiągnięcia znacząco wpływają na rozwój Uczelni i przyczyniają się do wzrostu jej prestiżu na forach krajowym i międzynarodowym. Wyróżnienie jest przewidziane dla osób, dla których SGGW jest podstawowym i jedynym miejscem pracy. W jego ramach pracownicy przez kolejnych 12 miesięcy otrzymują powiększone wynagrodzenie zasadnicze.

Rektor SGGW prof. dr hab. Michał Zasada wraz z władzami Uczelni, podczas uroczystości w Pałacu Rektorским, pogratulował naukowcom sukcesów i przekazał decyzje o przyznaniu zwiększonego wynagrodzenia zasadniczego.

Okresowe zwiększenie wynagrodzenia za dotychczasowe osiągnięcia naukowe otrzymali:

z Instytutu Biologii

- prof. dr hab. Grzegorz Bartoszewski
- dr Małgorzata Grzesiuk-Bieniek
- dr hab. Magdalena Pawełkowicz, prof. SGGW
- dr Edmund Kozieł
- dr hab. Mateusz Wierzbicki, prof. SGGW

z Instytutu Ekonomii i Finansów

- dr Anna Sieczko
- dr hab. Adam Wąs, prof. SGGW

z Instytutu Inżynierii Mechanicznej

- dr hab. inż. Karol Tucki, prof. SGGW

z Instytutu Inżynierii Środowiska

- dr inż. Barbara Klik
- dr inż. Paweł Marcinkowski
- dr hab. Mikołaj Piniewski, prof. SGGW
- dr Svajunas Plunge
- dr hab. Mateusz Grygoruk, prof. SGGW
- dr Andrzej Brandyk

Wyróżnieni naukowcy

z Instytutu Medycyny Weterynaryjnej

- prof. dr hab. Michał Czopowicz
- dr Ewelina Kwiecień
- dr hab. Tomasz Sadkowski, prof. SGGW
- dr hab. Lidia Szulc-Dąbrowska, prof. SGGW
- dr Olga Witkowska-Piłaszewicz

z Instytutu Nauk Drzewnych i Meblarstwa

- dr hab. Grzegorz Kowaluk, prof. SGGW

z Instytutu Nauk Leśnych

- prof. dr hab. Jarosław Skłodowski

z Instytutu Nauk o Zwierzętach

- dr hab. Krzysztof Damaziak, prof. SGGW
- dr inż. Arkadiusz Matuszewski

z Instytutu Nauk o Żywieniu Człowieka

- prof. dr hab. Renata Kazimierczak
- prof. dr hab. Marcin Kurek
- dr hab. Monika Trząskowska, prof. SGGW
- dr Łukasz Kopiasz

z Instytutu Nauk o Żywności

- dr hab. Anna Berthold-Pluta, prof. SGGW
- dr hab. Małgorzata Nowacka, prof. SGGW
- mgr inż. Aleksandra Skarżyńska
- dr hab. Marek Kieliszek, prof. SGGW

z Instytutu Nauk Ogrodniczych

- prof. dr hab. Katarzyna Bączek
- dr hab. inż. Robert Popek, prof. SGGW

z Instytutu Rolnictwa

- dr inż. Leszek Sieczko

z Centrum Immunoterapii Komórkowych

- prof. dr hab. Magdalena Król ▲

MGR ANDRZEJ CZERNIAWSKI

BIURO REKTORA

Studenci SGGW laureatami konkursu ZA-SIEW

Studenci naszej Uczelni zwyciężyli w konkursie „Zielona Akademia – Studenckie Inicjatywy Ekologicznej Warszawy (ZA-SIEW)”.

Laureaci drugiej edycji konkursu „Zielona Akademia – Studenckie Inicjatywy Ekologicznej Warszawy (ZA-SIEW)”

W ramach zwycięskiego projektu: *Naturalne bariery dźwiękowe: zielona rewolucja w walce z hałasem* studenci będą badać, w jaki sposób zieleń i ukształtowanie terenu oddziałują na redukcję hałasu w przestrzeni miejskiej, na przykładzie Parku Marszałka Edwarda Rydza-Śmigłego w Warszawie. Projekt obejmuje uwzględnienie indywidualnego odczuwania hałasu przez użytkowników terenów zielonych. Badania będą realizowane do października 2025 roku.

W skład zespołu SGGW weszli: Paweł Goriełow, Piotr Jędrzejczyk i Piotr Grzelak – studenci architektury krajobrazu oraz Emilia Korobieinikov – studentka leśnictwa. Opiekunami projektu są Agata Jojczyk i Michał Banaszek z Katedry Architektury Krajobrazu SGGW.

Główny organizator – Zarząd Zieleni m.st. Warszawy – od 2023 roku wspiera młodzież akademicką w realizacji

**Zarząd Zieleni
m.st. Warszawy**

innowacyjnych projektów ekologicznych. Program Zielona Akademia – Studenckie Inicjatywy Ekologicznej Warszawy umożliwia studentom zgłaszanie swoich pomysłów badawczych. Wszystkie są oceniane przez ekspertów. Najbardziej interesujące i możliwe do wykonania koncepcje są wybierane do realizacji, która odbywa się we współpracy profesjonalistów ze studentami.

W tegorocznej (drugiej) edycji programu zostało zgłoszonych 27 propozycji. Studenci dzięki udziałowi w programie mogą zrealizować swoje pomysły, nauczyć się w praktyce prowadzenia badań, zdobyć doświadczenie oraz materiały do prac dyplomowych i publikacji. ▲

MGR ANDRZEJ CZERNIAWSKI
BIURO REKTORA

Delegacja European Sociological Association w SGGW

Ośmioosobowa delegacja Zarządu ESA odwiedziła SGGW w związku z organizacją przez warszawskie środowisko socjologiczne Kongresu European Sociological Association.

Kongres ESA to prestiżowe wydarzenie o międzynarodowym charakterze, które po raz pierwszy zostanie zorganizowane w Warszawie i po raz drugi w historii w Polsce. Gospodarzami Kongresu będą Szkoła Główna Gospodarstwa Wiejskiego i Uniwersytet Warszawski. Odbędzie się on w sierpniu 2026 roku.

W spotkaniu zorganizowanym w Sali Senatu SGGW w Pałacu Rektorskim udział wzięli: rektor SGGW prof. dr hab. Michał Zasada; prorektor ds. współpracy międzynarodowej dr hab. Marta Mendel, prof. SGGW; prorektor

ds. badań Uniwersytetu Warszawskiego prof. dr hab. Zygmunt Lalak; przedstawiciele ESA reprezentowani między innymi przez prezydent dr hab. Kaję Gadowską, prof. UW oraz przedstawiciele Local Organizing Committee (LOC). Drugiego dnia pobytu delegacja odwiedziła Bibliotekę Główną SGGW im. Władysława Grabskiego, gdzie została przyjęta przez Dyrektora Biblioteki dr. Wojciecha Woźniaka. Następnie na Uniwersytecie Warszawskim odbyło się spotkanie zespołu z Rektorem UW prof. dr hab. Alojzym Z. Nowakiem.

Podczas spotkań omówiono zasady współpracy organizacji Kongresu oraz harmonogram działań. Goście zwiedzili kampusy SGGW oraz UW, miejsca, w których są zaplanowane spotkania plenarne oraz atrakcje turystyczne Warszawy.

Local Organizing Committee (LOC) składa się z ponad trzydziestu pracowników warszawskich uczelni, a w jego prezydium zasiadają: prof. dr hab. Mirosława Grabowska – przewodnicząca oraz wiceprzewodniczące: dr hab. Joanna Wyleżałek, prof. SGGW; dr hab. Julia Kubisa, prof. UW; dr Izabela Bukalska.

Z ramienia SGGW do LOC weszli: dr hab. Agnieszka Kampka, prof. SGGW; dr hab. Svitlana Loboda, prof. SGGW; dr hab. Ewa Zaraś; dr Małgorzata Herudzińska; dr Wojciech Połeć; dr Rafał Boguszewski i dr Konrad Burdyka. ▲

DR HAB. JOANNA WYLEŻAŁEK, PROF. SGGW

DYREKTOR INSTYTUTU NAUK SOCJOLOGICZNYCH I PEDAGOGIKI

Spotkanie z delegacją Zarządu European Sociological Association

Konferencja „Studenci zagraniczni w Polsce 2025”

Konferencja organizowana w ramach programu „Study in Poland” zgromadziła ponad 350 uczestników, którzy wzięli udział w sesjach tematycznych poświęconych umiędzynarodowieniu szkolnictwa wyższego.

Tegoroczna edycja miała wyjątkowy charakter, ponieważ wpisała się w obchody dwóch jubileuszy: 20-lecia programu „Study in Poland”, realizowanego wspólnie przez Konferencję Rektorów Akademickich Szkół Polskich i Fundację Edukacyjną „Perspektywy”, oraz 55-lecia Uniwersytetu Gdańskiego, gospodarza tegorocznej konferencji.

Rekrutacja i kształcenie studentów zagranicznych – współpraca uczelni z partnerami instytucjonalnymi

Podczas konferencji prorektor ds. umiędzynarodowienia dr hab. Marta Mendel, prof. SGGW poprowadziła trzecią

sesję plenarną pt. „Zima umiędzynarodowienia czy tylko zmieniające się uwarunkowania internacjonalizacji? – spojrzenie z perspektywy NIK, MSZ, MSWiA i SG”. Rozpoczynając panel zaznaczyła, że „Nie ma potrzeby przekonywać o zaletach i korzyściach wynikających z umiędzynarodowienia polskiej nauki, kształcenia i instytucji zajmujących się tymi działalnościami. Pozostaje jednak pytanie, jak robić to dobrze, skutecznie, a także bezpiecznie! Aby postępować w zgodzie z tymi zasadami, polskie uczelnie potrzebują wskazówek, wytycznych i bieżącego kontaktu oraz dialogu z przedstawicielami administracji publicznej”.

Uczestnicy konferencji „Studenci zagraniczni w Polsce 2025”

Gregory Phelan, zwycięzca Konkursu Interstudent 2025 w kategorii studia magisterskie

Sesja plenarna moderowana przez dr hab. Martę Mendel dotyczyła kluczowych wyzwań związanych z rekrutacją i kształceniem studentów oraz doktorantów z zagranicy, a także mobilności naukowców. Temat ten, niezwykle aktualny w kontekście globalnych napięć migracyjnych, obejmuje szeroką współpracę uczelni z instytucjami państwowymi takimi jak: Ministerstwo Spraw Zagranicznych, Ministerstwo Spraw Wewnętrznych i Administracji, Straż Graniczna, Urząd ds. Cudzoziemców czy Najwyższa Izba Kontroli. Dyskusje skupiły się na potrzebie usprawnienia procesów wizowych i pobytowych w Polsce, harmonizacji interesów uczelni z priorytetami bezpieczeństwa narodowego oraz identyfikacji ryzyka i problemów związanych z migracjami: studencką, doktorancką i naukowców.

Wystąpienia ekspertów i kluczowe wnioski

Sesję otworzyło wystąpienie prezesa Najwyższej Izby Kontroli Mariana Banasia, który zaprezentował wyniki kontroli przeprowadzonej w 2024 roku, a dotyczącej nadzoru MSZ nad działalnością konsularną oraz polityką wizową. Wśród zaproszonych mówców znaleźli się również: dyrektor Departamentu Konsularnego MSZ Justyna Chrzanowska – omówiła założenia ustawy o zmianie niektórych ustaw w celu wyeliminowania nieprawidłowości w systemie wizowym Rzeczypospolitej Polskiej; szef Urzędu ds. Cudzoziemców Tomasz Cytrynowicz – zaprezentował między innymi propozycje najnowszych rozwiązań usprawniających legalizację obcokrajowców w Polsce; zastępca dyrektora Zarządu ds. Cudzoziemców w Komendzie Głównej Straży Granicznej kpt. SG Dorota Skrzypczyk – wskazała na wyzwania związane z kontrolą graniczną i polityką migracyjną.

Wszyscy paneliści zgodzili się, że tego rodzaju dyskusja, a także wcześniejsze posiedzenie Komisji KRASP, stanowi ważny krok w kierunku budowania otwartego dialogu i wzajemnego zrozumienia między środowiskiem akademickim a kluczowymi interesariuszami. Podkreślono, że tylko poprzez regularne spotkania, wymianę doświadczeń i konstruktywną debatę jest możliwe wypracowanie skutecznych rozwiązań dla szkolnictwa wyższego w Polsce. Uczestnicy

Prorektor ds. umiędzynarodowienia, I zastępca rektora, dr hab. Marta Mendel, prof. SGGW

zgodnie uznali, że kontynuacja takiej współpracy pozwoli na lepsze dostosowanie systemu edukacji do dynamicznie zmieniających się wyzwań i potrzeb społeczeństwa.

Rola SGGW w umiędzynarodowieniu polskich uczelni

Prowadzenie przez prorektor dr hab. Martę Mendel tak ważnej sesji plenarnej podkreśla zaangażowanie SGGW w kwestie umiędzynarodowienia i współpracy z partnerami instytucjonalnymi. Nasza Uczelnia konsekwentnie buduje swoją pozycję lidera w obszarze edukacji i badań naukowych na arenie międzynarodowej, wspierając jednocześnie procesy, które ułatwiają integrację studentów zagranicznych z polskim środowiskiem akademickim.

Posiedzenie Komisji ds. Współpracy Międzynarodowej KRASP i Uniwersyteckiej Komisji Umiędzynarodowienia KRUP

W ramach wydarzeń towarzyszących odbyło się wspólne posiedzenie Komisji ds. Współpracy Międzynarodowej KRASP i Uniwersyteckiej Komisji Umiędzynarodowienia KRUP, które zgromadziło kluczowych przedstawicieli środowiska akademickiego. Obradom przewodniczyli rektor Politechniki Śląskiej prof. Marek Pawełczyk oraz prorektor Uniwersytetu Gdańskiego prof. Anna Jurkowska-Zeidler. W spotkaniu uczestniczyła prorektor ds. umiędzynarodowienia dr hab. Marta Mendel, prof. SGGW, która aktywnie włączyła się w dyskusję na temat strategii umiędzynarodowienia polskich uczelni oraz wyzwań stojących przed szkolnictwem wyższym w kontekście zmian globalnych.

Uczestnicy konferencji „Studenci zagraniczni w Polsce 2025”

Relacje z absolwentami zagranicznymi jako istotny element procesu umiędzynarodowienia uczelni

W sesji poświęconej znaczeniu budowania relacji z absolwentami zagranicznymi, jako kluczowego elementu strategii umiędzynarodowienia szkół wyższych, wzięła udział Anna Kiryjow-Radzka z Biura Rektora SGGW, która w swoim wystąpieniu podkreślała rolę emocji i więzi w tworzeniu trwałych relacji z absolwentami, które mogą wspierać działania promocyjne uczelni oraz jej rozpoznawalność na arenie międzynarodowej. Dyskusję prowadziła Edyta Lachowicz-Santos, dyrektor Biura Internacjonalizacji Uniwersytetu Ekonomicznego w Katowicach, a wśród panelistów znaleźli się także: Ewa Kiszka – była przewodnicząca IROs Forum, kierownik Biura ds. Umiędzynarodowienia (Gdański Uniwersytet Medyczny); dr Piotr Kępski – dyrektor Biura Programów dla Instytucji w NAWA; dr hab. Katarzyna de Lazari-Radek, prof. UŁ – prorektor ds. umiędzynarodowienia nauki i kształcenia (Uniwersytet Łódzki); Rene Helmans – dyrektor Biura Współpracy z Absolwentami (Akademia Leona Koźmińskiego).

Gregory Phelan najlepszym studentem zagranicznym w Polsce

Nagrody dla najlepszych studentów zagranicznych w Polsce wręczono 30 stycznia 2025 roku podczas uroczystej gali towarzyszącej dorocznej konferencji „Studenci zagraniczni w Polsce”. Konkurs „Interstudent 2025” w kategorii studia magisterskie wygrał Gregory Phelan – student szóstego roku Wydziału Medycyny Weterynaryjnej SGGW.

Gregory jest zaangażowany w inicjatywy, które wspierają internacjonalizację na wielu poziomach – jest aktywny na Wydziale Medycyny Weterynaryjnej SGGW, w skali całej Uczelni, ale także poza jej murami – działa zarówno na poziomie krajowym, jak i międzynarodowym. W ciągu ostatnich dwóch lat zorganizował wydarzenia międzynarodowe,

które znakomicie przysłużyły się promocji międzykulturowości w SGGW i pokazały autentyczną wielokulturowość, która od wielu lat jest wpisana w DNA SGGW.

Gregory sprawnie i efektywnie współpracuje z RTÉ (narodową telewizję i radiem Irlandii), co zaowocowało nagraniem programu o obcokrajowcach studiujących weterynarię w Polsce. Reportaż, który ukazał się w irlandzkich wiadomościach i został wyemitowany w godzinach południowych (100 tysięcy widzów) oraz wieczornych (600 tysięcy widzów), był doskonałą okazją do przedstawienia naszej Uczelni w Irlandii. W ramach współpracy z Irlandzko-Polską Izbą Handlową Gregory aktywnie uczestniczy w spotkaniach z młodzieżą, zarówno polską, jak i irlandzką, mieszkającą w Polsce, promując kulturę irlandzką i wartości płynące z różnorodności. Regularnie prowadzi również zajęcia z języka angielskiego dla polskich dzieci, wspiera ich edukację językową i otwiera je na kontakty międzykulturowe. Gregory współpracuje ze Związkiem Studentów Polish Division, z którym organizuje wydarzenia międzykulturowe, na przykład wspólne zajęcia sportowe, podczas których irlandzcy studenci uczą innych gry gaelickiej. Wspiera te działania poprzez współpracę z WePoint – Welcome to SGGW i Samorządem Studentów SGGW, angażując się między innymi w organizację międzynarodowego pikniku.

Jest zaangażowany w popularyzację sportów irlandzkich w Polsce jako zawodnik i przewodniczący Cumann Warszawa Gaelic Athletic Association (GAA) – największego klubu GAA w Polsce i jednego z największych w Europie. Gregory nie tylko promuje aktywność fizyczną, ale również integruje społeczność międzynarodową. •

MGR ANNA KIRYJOW-RADZKA

BIURO REKTORA

MGR INŻ. KATARZYNA SPECJALSKA

BIURO WSPÓŁPRACY MIĘDZYNARODOWEJ

Uczestnicy konferencji i szczytu UNIGreen w Almerii

Konferencja i szczyt UNIGreen na Uniwersytecie w Almerii

W hiszpańskiej Almerii w dniach 17–19 lutego 2025 roku odbyły się konferencja i szczyt sojuszu UNIGreen.

Sojusz zrzesza osiem europejskich uczelni, które łączą swoje doświadczenie w zakresie zrównoważonego rolnictwa, zielonej biotechnologii, nauk przyrodniczych oraz nauk o życiu. Inicjatywa ta powstała w ramach projektu Uniwersytety Europejskie, wspieranego przez program Erasmus+, i ma na celu stworzenie wzorcowego modelu współpracy międzynarodowej, który odpowiada na wyzwania związane z kryzysem klimatycznym oraz potrzebą transformacji gospodarczej i społecznej.

Konferencja i szczyt odbywały się na kampusie Uniwersytetu w Almerii, w którym spotkali się liderzy uczelni partnerskich oraz przedstawiciele środowiska akademickiego celem omówienia dotychczasowych osiągnięć sojuszu, podsumowania podjętych działań oraz określenia strategii na najbliższe lata.

Konferencję otworzył rektor Uniwersytetu w Almerii José Joaquín Céspedes Lorente, który podkreślił znaczenie

sojuszu UNIGreen jako platformy międzynarodowej współpracy naukowej i akademickiej. Wskazał, że w kontekście globalnych wyzwań, takich jak: kryzys klimatyczny, zmieniający się rynek pracy oraz rosnące wymagania wobec absolwentów, kluczowe jest ścisłe współdziałanie uczelni w celu budowania nowoczesnego systemu edukacji wyższej.

Głos zabrał także Tomás Lorenzana, główny koordynator projektu UNIGreen, który przypomniał o rocznicy podpisania umowy międzyuczelnianej, które miało miejsce 17 lutego 2022 roku. Dzień ten jest obecnie obchodzony we wszystkich uczelniach partnerskich jako Dzień UNIGreen. Podkreślił dalej, że sojusz nie tylko rozwija wiedzę i umiejętności akademickie, ale również aktywnie wpływa na społeczności lokalne i sektor biznesowy, stając się mostem między teorią a praktyką.

Następnie dr hab. Mariusz Maciejczak, prof. SGGW, główny koordynator zespołu zajmującego się obszarem

Uczestnicy konferencji i szczytu UNIgreen w Almerii

„badania, rozwój i innowacje”, zaprezentował Joint Research Centre (JRC) – sieć badawczą, która koordynuje współpracę naukowców sojuszu w ośmiu kluczowych obszarach tematycznych. Podkreślił, że struktura ta ułatwia komunikację między naukowcami oraz dostęp do wspólnych zasobów i infrastruktury badawczej, umożliwiając naukowcom rozwój w interdyscyplinarnym środowisku.

Podczas sesji plenarnej omówiono również inwestycje oraz badania prowadzone przez partnerów UNIgreen w regionie Almeria. José Antonio Aliaga Mateos, sekretarz generalny ds. rolnictwa w prowincji Almeria, przedstawił potencjał lokalnego sektora rolniczego, który jest jednym z największych ekosystemów rolniczych w Europie. Zaznaczył, że szklarnie w regionie zajmują powierzchnię aż 32 200 hektarów, a ich skala jest tak ogromna, że są one widoczne nawet z Kosmosu. Podkreślił również, że rolnictwo w Almerii, pomimo swojej efektywności, stoi przed poważnymi wyzwaniami, takimi jak brak wykwalifikowanej kadry oraz potrzeba wdrażania nowych technologii pozwalających na bardziej efektywne wykorzystanie zasobów wody.

Kolejne dwa dni posiedzeń (18–19 lutego) zostały poświęcone corocznemu szczytowi UNIgreen, na którym spotykają się liderzy uczelni partnerskich (obradujący w ramach Zgromadzenia Ogólnego – General Assembly), członkowie Zarządu Sojuszu (Board of Directors), Komisji Pedagogicznej (Pedagogical Council), Komisji Naukowej (Scientific Council) oraz główni koordynatorzy wszystkich zespołów projektowych. To coroczne wydarzenie ma na

celu podsumowanie dotychczasowych działań w sojuszu, omówienie aktualnie stojących przed sojuszem wyzwań oraz przygotowanie się do kolejnego roku pracy.

Dwudniowe obrady zainicjowało otwarte posiedzenie Zgromadzenia Ogólnego. W trakcie dyskusji głos zabrał między innymi prof. dr hab. Michał Zasada, rektor SGGW, który w swoim wystąpieniu podkreślił rolę uniwersytetów w budowaniu kultury innowacji. Jest to potrzebne z tego przede wszystkim względu, iż dobre pomysły i oryginalne rozwiązania, autorstwa naszych naukowców, często nie znajdują swojej kontynuacji w innowacyjnych wdrożeniach. Nasi badacze mają zatem inwencję, aby podejmować ważne, doniosłe tematy, ale nie wykonują często tego kolejnego kroku ku innowacjom. Należy ich zatem zmotywować, aby nie obawiali się przejść od wyników swoich badań do ich praktycznego urzeczywistnienia. Rektor SGGW prof. dr hab. Michał Zasada wskazał przy tej okazji również na studentów, których pomysłowość mogłaby zostać tutaj wykorzystana.

Najważniejszym punktem pierwszego dnia szczytu były zmiany personalne w sojuszu UNIgreen. Na szczególną uwagę zasługuje jedna kluczowa nominacja: prof. dr hab. Michał Zasada, rektor SGGW, został wybrany na stanowisko współprzewodniczącego Zgromadzenia Ogólnego – najważniejszego organu decyzyjnego UNIgreen. Jego doświadczenie oraz wizja nowoczesnego szkolnictwa wyższego są postrzegane jako kluczowe atuty, które mogą przyczynić się do dynamicznego rozwoju Zielonego

Uczestnicy konferencji i szczytu UNIGreen w Almerii

Uniwersytetu Europejskiego w nadchodzących latach. Jak podkreśla prof. dr hab. Michał Zasada, „funkcja ta wiąże się z aktywnym uczestnictwem w śledzeniu bieżących postępów w działaniach sojuszu, określaniem dalszego kierunku jego rozwoju, jego strategii i ogólnej polityki. Nie małym wyzwaniem będzie również określenie ram funkcjonowania sojuszu w okresie kontynuacji projektu w latach 2027–2030. Tutaj, na przykład, będzie należało odpowiedzieć na pytanie, w jakim kierunku – również geograficznym – rozwijać dalej sojusz UNIGreen”. Przewodniczącym Zgromadzenia Ogólnego w dalszym ciągu pozostaje prof. Carlo Adolfo Porro, rektor Uniwersytetu w Modenie i Reggio Emilia (Unimore).

Następnym ważnym punktem było zatwierdzenie na kolejną kadencję dr hab. Marty Mendel, prof. SGGW

na współprzewodniczącą Zarządu UNIGreen. Pani Prorektor nadal będzie w tym obszarze współpracować z Tomášem Lorenzáną, który jest przewodniczącym Zarządu UNIGreen.

Konferencja i szczyt UNIGreen w Almerii były okazją nie tylko do wymiany doświadczeń, ale również do wzajemnego utwierdzenia się w przekonaniu o doniosłości tej wspólnej inicjatywy oraz woli jej kontynuacji. Wydarzenie to potwierdziło zaangażowanie wszystkich stron w budowanie nowoczesnego i innowacyjnego systemu edukacji wyższej w Europie, który byłby w stanie z sukcesem odpowiedzieć na wyzwania współczesnego świata. •

DR HAB. KAROL CHROBAK
PEŁNOMOCNIK REKTORA DS. THE GREEN
EUROPEAN UNIVERSITY – UNIGREEN

100 lat profesora Adolfa Horubały

Profesor Adolf Horubała, doktor honoris causa SGGW, 6 stycznia 2025 roku skończył 100 lat. W 101. roku życia jednego z najbardziej zasłużonych profesorów SGGW Redakcja *Agricoli* zwróciła się do Jubilata z pytaniami dotyczącymi żywności, żywienia i długowieczności.

Prof. dr hab. Adolf Horubała

Panie Profesorze, jaki jest sposób na długie życie?

Na to pytanie dosyć trudno odpowiedzieć. Pochodzę z rodziny długowiecznej. Moja mama żyła 93 lata bez kontaktu z lekarzami, tata żył 71 lat i pierwszym jego spotkaniem z lekarzami była interwencja przy wylewie krwi do mózgu, który doprowadził do zejścia śmiertelnego. Mój najstarszy brat, Stanisław, żył 89 lat, kolejny brat, Kazimierz, przeżył 91 lat, trochę tam kropelki jakieś zażywał, ale w szpitalu się nie leczył. Moja siostra Weronika żyła jednak tylko 64 lata i w podobnym wieku odszedł także jej syn, profesor Eugeniusz Gąsior.

Decydują więc czynniki genetyczne? A może jednak specyficzna dieta?

Trudno powiedzieć, od czego zależy długość życia. Na pewno na podstawie moich doświadczeń nie mogę przekazać jakiejś recepty, a już w szczególności zaproponować szczególnej diety, dzięki której osiągnie się wiek 100 lat. Przez całe moje życie odżywiałem się raczej intuicyjnie, często kierowałem się po prostu smakiem i aromatem potraw oraz zdrowym rozsądkiem.

A jak wygląda to zagadnienie z punktu widzenia naukowca?

Profesjonalnie nie zajmowałem się na codzień problematyką żywienia, chociaż z ujęciem naukowym tego tematu zetknąłem się już w latach czterdziestych ubiegłego wieku na Uniwersytecie Marii Skłodowskiej-Curie, na wykładach prof. Henryka Malarskiego z ośrodka w Puławach – wykładach dotyczących żywienia trzody chlewnej. Paradoksalnie nauka o żywieniu zwierząt zdawała się wówczas bardziej zaawansowana niż ta dotycząca człowieka.

Moją specjalnością była technologia żywności, ze szczególnym uwzględnieniem zasad przechowywalności. W czasie mojej drogi naukowej zajmowałem się między innymi nowatorskim jak na tamte czasy zagadnieniem utrwalania żywności przez promieniowanie jonizujące, który niestety w związku z katastrofą w Czarnobylu i społeczną nieufnością wobec wykorzystania energii atomowej i promieniowania został zarzucony.

Jaka więc była droga naukowa Pana Profesora?

Pracę magisterską *Charakterystyka mikrobiologiczna mleka dostarczanego do Okręgowej Spółdzielni Mleczarskiej w Lublinie* obroniłem na UMCS-ie. Doktorat zaś miał tytuł: *Próba modyfikacji fermentacji mlekowej w kapuście kiszzonej*. Potem, w 1959 roku, jako jeden z pierwszych naukowców zza żelaznej kurtyny przebywałem na rocznym stypendium Fundacji Rockefellera, dzięki któremu pogłębiłem wiedzę z zakresu technologii żywności na uniwersytecie stanu Massachusetts. To był bardzo intensywny czas kształcenia. Nie tylko na tym stanowym uniwersytecie.

Na State University of New York (SUNY) uczestniczyłem w seminarium słynnego noblisty, profesora Linusa Paulinga. Co tydzień w piątki jeździłem na nieodległy

Prof. dr hab. Adolf Horubała

prestżowy Massachusetts Institute of Technology (MIT), by słuchać wykładów specjalistów współpracujących z pobliskim Głównym Kwatermistrzostwem Armii Stanów Zjednoczonych. Tam też zetknąłem się z zagadnieniem utrwalania żywności za pomocą promieniowania jonizującego. Czytałem o nim wcześniej, w piśmie *Food Technology*, w którym w 1948 roku ukazał się artykuł na temat zimnej sterylizacji (ang. *cold sterilization*). Było to fascynujące zagadnienie dotyczące utrwalania żywności. Okazało się bowiem, że zastosowanie niewielkiej dawki jonizacyjnej likwiduje szkodliwe mikroby, a podnosi temperaturę produktu o zaledwie 2,4°C.

Oczywiście ta nowatorska technologia wymagała dalszych badań dotyczących wpływu promieniowania na jakość żywności. Po powrocie do kraju rozwijałem te badania pod opieką profesora Eugeniusza Pijanowskiego. Uczestniczyłem w międzynarodowych konferencjach w Wiedniu i Karlsruhe, gdzie spotkałem się ze specjalistami z całego świata entuzjastycznie nastawionymi do nowych odkryć. Wydawała się technologią przyszłości. Zaczęto ją stosować w przemyśle spożywczym – nawet w sklepach

warszawskich było można kupić ziemniaki poddane obróbce, która zapobiegała ich kiełkowaniu. Na wielką skalę promieniowanie jonizujące stosowano w Związku Radzieckim, na przykład w portach, do których przybywały pełne insektów transporty zboża z Ameryki Łacińskiej. Zresztą w Odessie, gdzie korzystano z tej technologii, byłem na konferencji naukowej tak zwanych konserwszczyków – specjalistów od konserw, którzy w dużej mierze służyli swoją wiedzą wojsku, ale przecież nie tylko.

SGGW za czasów aktywności naukowej Pana Profesora wiodła prym w dziedzinie technologii żywności.

To prawda. Począwszy od prac profesora Wacława Dąbrowskiego, profesora Eugeniusza Pijanowskiego i ich uczniów, staliśmy się liderem w tej dziedzinie. SGGW była środowiskiem autorów podręczników akademickich w zakresie technologii żywności. Wspomagaliśmy ośrodki terenowe, takie jak olsztyński, wrocławski, a nawet krakowski. To były lata dynamicznego rozwoju tej gałęzi nauki i żywnościowej współpracy z przemysłem rolno-spożywczym.

Prof. dr hab. Adolf Horubała

Pan Profesor ma w tym znaczący udział.

To były bardzo aktywne lata. Przygotowałem 140 recenzji prac doktorskich, habilitacyjnych i opinii na temat wniosków o profesurę. Oprócz pracy dydaktycznej, publikacji wielu artykułów czy wreszcie pełnienia funkcji dziekana czy prorektora SGGW napisałem syntezę o podstawach przechowywania żywności.

Czy te zainteresowania naukowe przekładały się na praktykę domową?

Dopiero na emeryturze, już jako dziadek, w większym stopniu zająłem się „przetwórstwem” owocowo-warzywnym. Co roku w czasie wakacji kisiłem ogórki, tak by wystarczały na cały rok dla mojej powiększającej się rodziny: mam teraz dziewięcioro wnuków oraz pięcioro prawnucząt. Kisiłem więc ogórki, było tego za każdym razem kilkadziesiąt słoików, robiłem kompoty z porzeczek, gotowałem jabłka. Ale to wszystko bez jakiegokolwiek ekstrawagancji.

Jak z upływem lat zmieniała się dieta Pana Profesora?

Urodziłem się w małej wiosce na Lubelszczyźnie, gdzie mówienie o racjonalnym czy też opartym na naukowych

podstawach żywienia nie miało sensu, bo dieta opierała się na samowystarczalności. Jedzenia nie kupowało się w sklepie, bo konsumowało się zapasy zebrane w czasie lata czy zbierane z ogrodu. To było takie żywienie naturalne.

Przez pierwsze dwadzieścia lat życia jadłem w domu, gdzie nie brało się pod uwagę składników istotnych albo nieistotnych. Mięso pojawiało się na stole od wielkiego święta. Jak były ziemniaki w piwnicy, to jadło się ziemniaki, jak było ziarno w spichrzu, to piekło się chleb. W każdym domu był piec chlebowy. Chleb piekło się raz w tygodniu, czasem częściej.

Pamiętam z lat dziecińczych: gdy podczas zabawy z rówieśnikami wyculiśmy zapach pieczonego chleba, biegliśmy do takiej chaty i prosiliśmy o podłomyki, czyli takie placki z mąki i wody pieczone na blasze pieca przy okazji przygotowywania chleba. Ciekawe, że chleb w każdym gospodarstwie miał swój własny niepowtarzalny aromat. Zależał on od zakwasu zrobionego z kawałka ciasta, który pozostawał z poprzedniego wypieku. No i ten zakwas decydował o unikatowym smaku.

Czy temu sielskiemu życiu towarzyszył czasem głód? Czy doświadczył Pan Profesor takiego zjawiska jak przednówek, gdy niedobór jedzenia był naprawdę dotkliwy?

Czasami na przednówku było ciężko. Szczególnie pamiętam czasy okupacji, wiosnę 1943 i 1944 roku, gdy rzeczywiście w oczy zajął nam głód. Po dwudziestu latach przeniosłem się do Lublina na studia na Uniwersytecie Marii Curie-Skłodowskiej. I zaczęła się inna dieta. Owszem, rodzice podsyłali czasem coś z gospodarstwa, czasem coś przywoziło się ze wsi, ale przede wszystkim było to żywnie nie stołówkowe. Dość ubogie. Kolacje polegały na przykład na tym, że szliśmy do stołówki Katolickiego Uniwersytetu Lubelskiego, gdzie można było dostać kubek kawy zbożowej i kawałek chleba. Po wypiciu kawy kilka kromek chowało się ukradkiem do kieszeni.

To było legalne?

Nie do końca, ale personel przemykał na to oczy. No i potem w akademiku, na śniadanie, te kromki można było zanurzyć w tranie, który był dostępny dzięki dostawom United Nations Relief and Rehabilitation Administration (UNRRA). Jedzenie zgrzebne, ale sycące – w czasie studiów w zasadzie nie miałem poczucia głodu czy niedożywienia.

Prof. dr hab. Adolf Horubała

Na takiej diecie stołówkowej, która zresztą z biegiem lat była coraz lepsza, przetrwałem kolejne czternaście lat życia. Na czym polegało menu stołówkowe? Decydowały głównie czynniki ekonomiczne: chodziło o to, by niewielkim kosztem zaspokoić głód. Jedyną naszą dodatkową potrawą w akademiku były ziemniaki pieczone na piecyku elektrycznym, którym na co dzień ogrzewaliśmy pokój. Nie była to więc nazbyt urozmaicona dieta.

W czasie pobytu na stypendium w Stanach Zjednoczonych zetknąłem się z licznymi kuchniami etnicznymi. Naszym zwyczajem stało się organizowanie kolacji, na których co tydzień inny stypendysta prezentował swoją kuchnię narodową. Była więc możliwość posmakowania specjałów kuchni chińskiej, japońskiej, indyjskiej, koreańskiej, a także europejskich, można było zobaczyć i skosztować, jak rozpieszczają swoje podniebienia przedstawiciele różnych nacji. Ale mimo tych ciekawych doświadczeń pozostałem wierny polskiemu smakom. Nie tak jak moje wnuki, które rzeczywiście rozkoszują się różnymi egzotycznymi potrawami.

Pytał Pan o jakieś zwyczaje żywieniowe, które można powiązać z długowiecznością. Nie ulegałem nigdy tendencji, by jeść aż do oporu. Zawsze starałem się wstać od stołu z uczuciem lekkiego niedosytu. Nie przesadzałem także z używkami. Nigdy nie nadużywałem alkoholu, a i papierosy jakoś mnie nie wzięły. W akademiku istniała duża pokusa, żeby wejść w ten nałóg. Był zwyczaj, że po kolacji na KUL-u z kieszeniami wypchanymi chlebem wszyscy zapalali papierosy. Ale mnie to jakoś nie wciągnęło. Umiarkowanie – to chyba uznać można za zasadę mojego życia.

A jak wygląda dieta Pana Profesora dzisiaj?

Ciekawe, że teraz o wiele chętniej sięgam po gotowe dania. Przez długi czas byłem przeciwnikiem wysoko przetworzonej żywności, wolałem kuchnię domową, jadłem mięso przyrządzane od stanu surowego. Niechętnie patrzyłem nawet na półprodukty.

Teraz jem klopsiki, pulpety, bigos, ćwikłę – wszystko ze słoików wyszukiwanych przez syna i synową w supermarketach. Ta zmiana nastawienia wiąże się między innymi z rozwojem przemysłu spożywczego i wyższą jakością żywności. Można powiedzieć, że w pewien sposób korzystam z owoców mojej działalności naukowej, bo te dania ze słoików, konserw czy folii są przecież dziełem i sukcesem technologów żywności.

Dziękuję za rozmowę, rekomendacje żywieniowe i w imieniu społeczności akademickiej życzę Panu Profesorowi dużo zdrowia. ♡

MGR ANDRZEJ CZERNIAWSKI
BIURO REKTORA

Prof. dr hab. Justyna Więcek

Druga edycja Konkursu imienia profesor Marii Joanny Radomskiej

Laureatkami drugiej edycji Konkursu im. prof. Marii Joanny Radomskiej, która odbyła się w 2025 roku, zostały: prof. dr hab. Justyna Więcek, Dziekan Wydziału Hodowli, Bioinżynierii i Ochrony Zwierząt, dr hab. Agata Malak-Rawlikowska, prof. SGGW z Instytutu Ekonomii i Finansów oraz dr hab. inż. Anna Maria Podlasek, prof. SGGW z Instytutu Inżynierii Lądowej.

Konkurs to jedno z działań realizowanych w ramach Planu Równości Płci w SGGW. Jego celem jest docenienie kobiet pracujących w SGGW, wyróżniających się szczególnymi osiągnięciami zarówno w obszarze naukowym, jak i organizacyjnym. Odwołuje się on do historii SGGW i postaci prof. Marii Joanny Radomskiej, wybitnej uczzonej w dziedzinie genetyki stosowanej i hodowli zwierząt, która przez całe życie zawodowe była związana z SGGW i dotychczas jako jedyna kobieta pełniła funkcję rektora naszej Uczelni. Nominacja do konkursu jest formą wyróżnienia zarówno w ramach instytutu, jak i całej Uczelni. Służy nie tylko promowaniu znakomitych naukowczyń, ale także stwarza możliwość ukazania ich ogromnego dorobku jako przykładu dla innych kobiet i wskazania tym samym możliwych kierunków rozwoju własnego potencjału.

W każdym roku konkursowym wszystkie instytuty mogą zgłosić do konkursu jedną kandydatkę, która na poziomie instytutu jest wyłaniana po uwzględnieniu opinii

pracowników. Laureatki są wybierane w głosowaniu ogólnouczelnianym. Wyróżnienia laureatkom i nominowanym wręcza JM Rektor SGGW podczas uroczystości zorganizowanej w czasie trwania Dni SGGW.

W drugiej edycji konkursu nominację otrzymały naukowczynie z dziesięciu instytutów: prof. dr hab. Hanna Bolibok-Brągoszewska z Instytutu Biologii; prof. dr hab. Jadwiga Hamułka z Instytutu Nauk o Żywieniu Człowieka; prof. dr hab. Emilia Janeczko z Instytutu Nauk Leśnych; dr hab. inż. Agnieszka Laskowska, prof. SGGW z Instytutu Nauk Drzewnych i Meblarstwa; dr hab. Agata Malak-Rawlikowska, prof. SGGW z Instytutu Ekonomii i Finansów; dr hab. inż. Anna Maria Podlasek, prof. SGGW z Instytutu Inżynierii Lądowej; dr hab. inż. Małgorzata Suchocka z Instytutu Inżynierii Środowiska; prof. dr hab. Justyna Więcek z Instytutu Nauk o Zwierzętach; prof. dr hab. Dorota Witrowa-Rajchert z Instytutu Nauk o Żywności i dr hab. inż. Ewa Mariola Zaraś z Instytutu Nauk Ogrodniczych.

Dr hab. Agata Malak-Rawlikowska, prof. SGGW

Nominowane to wyjątkowe kobiety, które swoimi działaniami przyczyniają się do rozwoju Uczelni, a osiągnięciami udowadniają nie tylko silną pozycję kobiet w nauce, ale także pokazują, jak łączyć pasję z profesjonalizmem. Dla profesor Justyny Więcek, zdobywczyni największej liczby głosów, nominacja była potwierdzeniem jej zaangażowania w to, aby każdy, kto studiuje lub pracuje na Wydziale Hodowli, Bioinżynierii i Ochrony Zwierząt czy w Instytucie Nauk o Zwierzętach, czuł się dobrze jako członek małej społeczności. Profesor Agata Malak-Rawlikowska, druga z laureatek, nominację traktuje jako podziękowanie dla swoich nauczycieli i jednocześnie potwierdzenie, że kiedy praca jest pasją, to droga kariery staje się prostsza, a osiągnięcia i sukcesy nie są celem samym w sobie, ale konsekwencją współpracy, dbania o jakość oraz pozwoleniem sobie na popełnianie błędów. Dla profesor Anny Marii Podlasek, trzeciej laureatki, nominacja jest nie tylko wyróżnieniem i wyrazem docenienia jej pracy, ale także motywacją do poszukiwania nowych możliwości i udowadniania,

Dr hab. inż. Anna Maria Podlasek, prof. SGGW

że nauka nie zna barier, a kobiety mogą z powodzeniem kształtować jej przyszłość, inspirując innych do realizacji ambitnych celów.

„Nauka rozwija się tam, gdzie pasja spotyka wiedzę” – tak można podsumować wypowiedzi nominowanych w wywiadach, które zostały przeprowadzone po ogłoszeniu konkursu i opublikowane na stronie Uczelni w marcu 2025 roku.

Szczegóły konkursu, opis dorobku i wywiady z nominowanymi w drugiej edycji znaleźć można w artykułach *Szkoła Główna Gospodarstwa Wiejskiego w Warszawie – Konkurs im. prof. Marii Joanny Radomskiej* oraz *Nauka rozwija się tam, gdzie pasja spotyka wiedzę*, opublikowanych na stronie internetowej SGGW.

Zapraszamy do udziału w kolejnej edycji konkursu, która zostanie ogłoszona w styczniu 2026 roku. ✨

DR HAB. EMILIA PAPRZYCKA, PROF. SGGW
INSTYTUT NAUK SOCJOLOGICZNYCH I PEDAGOGIKI

Profesor Stanisław Berger

Profesor Stanisław Berger zmarł w wieku 101 lat. Był twórcą polskiej szkoły akademickiej w zakresie nauki o żywieniu człowieka oraz założycielem i pierwszym dziekanem Wydziału Żywienia Człowieka i Wiejskiego Gospodarstwa Domowego.

Z dużym zaangażowaniem pełnił wiele funkcji w międzynarodowych i krajowych organizacjach zrzeszających żywieniowców oraz ludzi nauki. Był współorganizatorem i prezesem Federacji Europejskich Towarzystw Żywieniowych (FENS), przewodniczącym Komitetu Żywienia Człowieka PAN oraz Polskiego Towarzystwa Nauk Żywieniowych, ekspertem Organizacji Narodów Zjednoczonych do spraw Wyżywienia i Rolnictwa (FAO), członkiem: Międzynarodowej Unii Nauk Żywieniowych (IUNS), International Life Sciences Institute (ILSI), Międzynarodowej Rady Nauki (ICSU).

Jako autor licznych podręczników, prac badawczych i oryginalnych publikacji naukowych upowszechniał wiedzę z zakresu nauki o żywności i żywieniu człowieka, ekonomiki i polityki żywienia.

Został odznaczony Krzyżem Kawalerskim i Oficerskim Orderu Odrodzenia Polski oraz Krzyżem Komandorskim z Gwiazdą. Za zasługi w zakresie rozwoju nauki o żywieniu otrzymał między innymi: Złotą Odznakę Honorową „Za Zasługi dla SGGW”, Living Legend Award IUNS, Medal Instytutu Agronomicznego w Marymoncie oraz wiele nagród rektora SGGW i ministra nauki i szkolnictwa wyższego.

Pożegnaliśmy wybitnego naukowca, pioniera nauki o żywieniu człowieka, wspaniałego wykładowcę, wielkiego patriotę i niezwykłego człowieka.

Nie chcąc powielać treści opublikowanych w *Agricola* (nr 115/2023) z okazji 100-lecia urodzin prof. Stanisława Bergera, zawierających bogaty życiorys zarówno w odniesieniu do życia osobistego, zawodowego, jak i naukowo-badawczego oraz organizatorskiego Profesora, do zapoznania się z którymi zachęcam, pragnę podzielić się kilkoma refleksjami, do czego upoważnia mnie 45-letnia znajomość z prof. Stanisławem Bergerem, który jesienią 1979 roku pozytywnie zaopiniował zatrudnienie mnie jako absolwentki Instytutu Socjologii Uniwersytetu Warszawskiego na ówczesnym Wydziale Żywienia Człowieka i Wiejskiego Gospodarstwa Domowego.

W tym wspomnieniu chciałabym odnieść się do kilku pojęć charakteryzujących prof. Stanisława Bergera, który dla środowiska akademickiego obecnego Instytutu Nauk o Żywieniu Człowieka i Wydziału Żywienia Człowieka SGGW pozostanie na zawsze niedoścignionym mistrzem w każdej dziedzinie zawodowego życia.

Pierwszym określeniem, jakie kojarzy się z Profesorem S. Bergerem, tak jak z każdym profesorem, to bycie

**Prof. dr hab.
Stanisław Berger
zmarł 27 listopada
2024 roku.**

naukowcem. W przypadku Profesora Bergera trzeba mówić o naukowcu wybitnym, wizjonerze i pasjonacie oraz autorytecie naukowym, co wynika między innymi z prowadzonych przez niego pionierskich badań nad witaminami, a zwłaszcza witaminą A, w tym opracowania metody oznaczania witaminy A i karotenoidów w produktach roślinnych. Za osiągnięcia badawcze w tym zakresie Profesor otrzymał nagrodę ministra zdrowia. Wybitność naukowa Profesora Bergera łączy się również z antycypacją wówczas odległych, a dzisiaj bardzo aktualnych strategii polityki żywienia ludności, w zakresie których był prekursorem badań i podstaw teorii, co odzwierciedla między innymi fakt autorstwa pionierskiego opracowania *Polityka i organizacja żywienia ludności*, za które otrzymał nagrodę naukową ministra nauki, szkolnictwa wyższego i techniki.

Drugie określenie charakteryzujące Profesora to organizator. Stanisław Berger był człowiekiem obdarzonym wybitnymi talentami organizatorskimi, czego dowodzi zwłaszcza fakt utworzenia w 1977 roku z Jego inicjatywy pierwszej w Polsce i w krajach Europy Środkowej instytucji, w której zainicjowano kształcenie oraz badania naukowe z zakresu żywienia człowieka, to jest Wydziału Żywienia Człowieka i Wiejskiego Gospodarstwa Domowego, który przez lata był źródłem inspiracji w zakresie badań i kształcenia dla wielu tworzących się ośrodków akademickich w Polsce i w krajach Europy Środkowej. Talenty organizatorskie prof. Stanisława Bergera odnajdujemy również w inicjowaniu powstania międzynarodowych czy krajowych towarzystw naukowych oraz pełnieniu w nich wiodących funkcji, a także współorganizowaniu wielu międzynarodowych oraz krajowych kongresów, konferencji, sympozjów. Profesor Stanisław Berger nie tylko dokonał instytucjonalizacji nauki o żywieniu człowieka, powołując do życia wspomniany wydział, ale również dokonał jej operacjonalizacji, ponieważ zaproponował pionierską

Prof. dr hab. Stanisław Berger

definicję nauki o żywieniu człowieka, którą rozumiał jako naukę zajmującą się współzależnością między pożywieniem a organizmem człowieka na różnych poziomach: molekularnym, komórkowym, tkankowym i całego organizmu oraz populacji. Twórca tej wciąż aktualnej definicji nadał jej tym samym charakter holistyczny z koniecznym uwzględnieniem interdyscyplinarności kształcenia i prowadzenia badań naukowych oraz aplikacyjnych o takim właśnie charakterze.

Kolejne określenie kojarzące się dobitnie z prof. Stanisławem Bergerem to popularyzator nauki, czego odzwierciedlenie odnaleźć można bez trudu w autorstwie lub współautorstwie ponad 500 prac naukowych, artykułów przeglądowych i popularnonaukowych oraz pełnieniu funkcji sekretarza redakcji *Roczników Państwowego Zakładu Higieny*, w których publikował między innymi streszczenia prac naukowych zamieszczanych w *The British Journal of Nutrition* (tym samym dawał możliwość polskim naukowcom poznania aktualnych międzynarodowych osiągnięć z zakresu żywienia człowieka). Popularyzacja nauki w przypadku Profesora Bergera odbywała się również poprzez pełnienie

roli profesora wizytującego zarówno w krajach europejskich, jak i rozwijających się (np. na Kubie, w Meksyku czy Gwatemali), a także w Kanadzie, USA, Japonii i wielu innych krajach.

Profesor Stanisław Berger to także świetny wykładowca, nawiązujący bez trudu dialog ze studentami, inicjator

innowacyjnych, jak na ówczesne czasy, form współpracy ze studentami, na przykład posługiwania się metodami audiowizualnymi czy wprowadzenia korzystania przez studentów z opracowań literaturowych zarówno polskich, jak i zagranicznych naukowców. Pasja dydaktyczna oraz niebywałe w tym zakresie kompetencje polegały również na ciągłej aktualizacji wykorzystywanych przez siebie źródeł dydaktycznych i nawiązywaniu do rzeczywistych przykładów z kraju i zagranicy. Tym samym zwiększał nie tylko wartość merytoryczną przekazywanych treści dydaktycznych, ale również atrakcyjność

prezentowanych zagadnień w kontekście ich znaczenia społeczno-gospodarczego i kształtował kompetencje studentów w zakresie rozwiązywania konkretnych problemów.

Profesor Stanisław Berger to wielki patriota, konsekwentnie pomnażający tradycje patriotyczne

UROZMAIACENIE – czerp radość z różnorodności, którą oferuje życie, traktując wszystkie sytuacje z właściwą im uwagą i znaczeniem.

UMIARKOWANIE – odkrywaj, czego ci naprawdę potrzeba i nie żądaj od życia więcej, zachowując należną pokorę i radość z tego, co nam dane.

UREGULOWANIE – wykonuj powtarzalne czynności w uporządkowany sposób, co pozwoli uzyskać więcej czasu i energii na kolejne wyzwania oraz podniesie efektywność podejmowanych działań.

UMIEJĘTNOŚĆ – dokonuj wyborów, które przynoszą korzyść tobie samemu, społeczności, krajowi i światu.

UPRAWIANIE – często ćwicz, nie tylko ciało, lecz również umysł, zachowując je w należytej sprawności.

UNIKANIE – unikaj zła, nieuczciwości, nielejalności.

UŚMIECHNIJ SIĘ – bądź życzliwy, uśmiechnij się do ludzi, a oni odpowiedzą uśmiechem i życie będzie łatwiejsze.

Prof. dr hab. Stanisław Berger ze współpracownikami

i niepodległościowe domu rodzinnego, żołnierz Armii Krajowej oraz pułku piechoty gen. Zygmunta Berlinga, ciężko ranny w walkach pod Budziszynem.

Największą pasją prof. Stanisława Bergera była praca – to kolejne już pojęcie charakteryzujące Jego osobę. Nawet podczas urlopu zazwyczaj coś pisał, sprawdzał, przygotowywał. Drugą wielką namiętnością była działka, na której sadił ziemniaki, pomidory, siał łubin, facelię, a nawet żyto. Zawsze też zachęcał odwiedzających go na działkę gości do chwycenia za łopatę czy grabie i odkrywania uroków takiej aktywności. O miłości Profesora do pracy na działce pamięta wielu Jego współpracowników, którzy go tam odwiedzali i pomagali w bieżących naprawach bądź spędzali czas na rozmowach i obcowaniu z naturą.

Podróże, zwłaszcza pobyty w Indiach, rozbudziły w Profesorze zainteresowanie religiami świata, między którymi szukał raczej podobieństw niż różnic, określając ich metafizyczny i życiowy sens oraz znaczenie z perspektywy zarówno jednostki, jak i społeczeństwa.

Profesor Stanisław Berger był obdarzony licznymi talentami, a wśród nich na uwagę zasługuje szczególnie umiejętność rekapitulacji czy puentowania nawet najbardziej skomplikowanych i długich wywodów. Przykładem tych umiejętności było opracowanie wiele lat temu prostych rekomendacji żywieniowych w postaci znanego powszechnie katalogu „7U”, które były wykorzystywane w wielu różnych sytuacjach, jak chociażby podejmowanych działaniach z zakresu edukacji żywieniowej, na przykład w programie „ABC Zdrowego Żywienia” czy aktualnie prowadzonym przez Instytut Nauk o Żywieniu Człowieka projekcie „Junior-Edu-Żywienie”, których sekwencja jest

następująca: Urozmaicenie, Umiarkowanie, Uregulowanie, Umiejętne przygotowanie potraw, Uprawianie sportu, Unikanie nadmiaru, Uśmiechanie się. Te rekomendacje stały się, w wyniku wieloletnich przemyśleń ich autora, zaleceniami kształtowania prozdrowotnego stylu życia nawiązującymi do często powtarzanej przez Profesora tożsamości diety i stylu życia w kontekście ich starożytnej etymologii. Mając nadzieję, że te zmodyfikowane zalecenia wzbudzą refleksje wśród czytelników tego wspomnienia, a może też zmotywują do ich wprowadzenia w codzienne życie, pozwolę sobie je przytoczyć (patrz ramka s. 41).

Te rekomendacje stanowią swoisty testament prof. Stanisława Bergera dla nas, Jego wychowanków i edukatorów zdrowego stylu życia, zobowiązując nas do ich popularyzowania w różnych subpopulacjach, co realizujemy w podejmowanych inicjatywach badawczo-wdrożeniowych i edukacyjnych.

Profesor Stanisław Berger to doktor honoris causa Szkoły Głównej Gospodarstwa Wiejskiego, niedościgniony wzór do naśladowania dla kolejnych pokoleń żywieniowców, człowiek absolutnie wyjątkowy, którego nie sposób zapomnieć, pracując na co dzień w instytucji, którą przed wielu laty z pełną determinacją, inspirowany przykładem uniwersytetów amerykańskich, utworzył. Naszym zadaniem jest pomnażanie dorobku Profesora Stanisława Bergera i twórcza realizacja antycypowanych przez niego kierunków rozwoju nauki o żywieniu człowieka jako podstawy zdrowego stylu życia.

Cześć Jego pamięci! ♣

PROF. DR HAB. KRYSZYNA GUTKOWSKA
DYREKTOR INSTYTUTU NAUK O ŻYWIENIU CZŁOWIEKA

Profesor Zbigniew Majewski

Zbigniew Majewski to wieloletni pracownik Wydziału Inżynierii Produkcji (do 1999 r. Wydziału Techniki Rolniczej i Leśnej) Szkoły Głównej Gospodarstwa Wiejskiego w Warszawie. Studia wyższe ukończył w 1964 roku na Wydziale Rolniczym SGGW. Stopień doktora nauk rolniczych uzyskał na tym samym wydziale w 1979 roku na podstawie rozprawy *Wpływ warunków eksploatacyjnych na wielkość nakładów energetycznych w procesie uprawy gleby*. Stopień doktora habilitowanego nauk rolniczych w zakresie inżynierii rolniczej otrzymał na Wydziale Techniki Rolniczej Akademii Rolniczej w Lublinie w 1990 roku. Tematem rozprawy habilitacyjnej Profesora była analiza pracy agregatów ciągnikowych w warunkach nadmiaru mocy silnika. W 1998 roku otrzymał tytuł naukowy profesora nauk rolniczych.

Całe swoje życie zawodowe Profesor poświęcił pracy naukowej dla dobra rozwoju polskiego rolnictwa, ze szczególnym uwzględnieniem zagadnień użytkowania ciągników i maszyn rolniczych, a także badań bezpieczeństwa ich pracy.

Pracę w SGGW Profesor rozpoczął w 1965 roku na stanowisku asystenta na Wydziale Rolniczym, następnie w latach 1979–1993 na stanowisku adiunkta na Wydziale Techniki Rolniczej i Leśnej, a od 1993 roku na stanowisku profesora nadzwyczajnego. W latach 1994–1999 był kierownikiem Laboratorium Katedry Maszyn Rolniczych. Od 2000 roku pełnił funkcję kierownika Katedry Organizacji i Inżynierii Produkcji oraz Zakładu Technologii Produkcji (Organizacji i Zarządzania Produkcją), a w latach 2002–2005 prodziekana ds. nauki Wydziału Inżynierii Produkcji. Był także członkiem Senackiej Komisji ds. Rozwoju Kadr Naukowych i Dydaktycznych (1996–1999), członkiem Senatu Akademickiego SGGW oraz wchodził w skład Senackiej Komisji ds. Statutu i Struktury (2002–2005).

**Prof. dr hab.
Zbigniew Majewski
zmarł 6 marca
2025 roku.**

Profesor Zbigniew Majewski prowadził bardzo aktywną działalność na forum międzynarodowym. Zrealizował liczne staże naukowe i dydaktyczne, między innymi w: University of Newcastle upon Tyne (Anglia), Wageningen University (Holandia), University of Nigeria, University of Havana (Kuba), Çukurova University w Ankarze (Turcja). Uczestniczył też w licznych konferencjach międzynarodowych organizowanych w kraju i za granicą.

Profesor pozostawił po sobie imponujący dorobek naukowy, zgromadzony dzięki badaniom prowadzonym w SGGW. Dorobek przyczynił się w znacznym stopniu do rozwoju inżynierii rolniczej w Polsce. Profesor jest autorem lub współautorem 55 publikacji naukowych i 62 artykułów popularnonaukowych oraz 5 książek: *Pracownia techniczna* (1973), *Eksplotacja maszyn rolniczych* (1983 i 1985), *Wybrane zagadnienia regulacji i obsługi maszyn rolniczych* (1993), *Podstawy eksploatacji maszyn rolniczych* (1995) i *Eksplotacja maszyn rolniczych* (1999). Pełnił również funkcję przewodniczącego Rady Programowej czasopisma

Prof. dr hab.
Zbigniew Majewski
na przestrzeni
kariery zawodowej

Annals of Warsaw University of Life Sciences – SGGW. Agriculture (Agricultural and Forest Engineering).

Na szczególne podkreślenie zasługuje wkład Profesora w rozwój kadry naukowo-dydaktycznej. Był promotorem czterech rozpraw doktorskich, a także objął opieką ponad trzydzieści prac inżynierskich i magisterskich.

Był także aktywny poza macierzystą uczelnią – jako członek licznych organizacji, w tym Stowarzyszenia Inżynierów i Techników Rolnictwa Naczelnej Organizacji Technicznej i International Soil Tillage Research Organization, a także członek Sekcji Mechanizacji Rolnictwa Komitetu Techniki Rolniczej PAN. Znaczący wkład prof. Zbigniewa Majewskiego zarówno w rozwój badań naukowych oraz dydaktyki, jak i w obszarze działalności organizacyjnej oraz społecznej został uhonorowany przyznaniem wielu wyróżnień i odznaczeń. Otrzymał między innymi: nagrody JM Rektora SGGW, Odznakę Honorową „Za Zasługi dla SGGW”, odznakę „Zasłużony Pracownik Rolnictwa”, Medal

Komisji Edukacji Narodowej, Medal za Zasługi dla Wydziału Inżynierii Produkcji SGGW. Został również odznaczony Krzyżem Kawalerskim Orderu Odrodzenia Polski i Złotym Krzyżem Zasługi.

Wiele osób znających osobiście Profesora podkreśla, że był niezwykle skromny, życzliwy, miał rozległą wiedzę i wysoką kulturę osobistą. Był dla wszystkich przychylny i chętnie dzielił się swoim doświadczeniem. Zawsze można było liczyć na Jego wsparcie i bezinteresowną pomoc.

Społeczność Instytutu Inżynierii Mechanicznej i Wydziału Inżynierii Produkcji SGGW z żalem żegna swojego emerytowanego pracownika. Wyrażamy wdzięczność za wkład, jaki prof. Zbigniew Majewski wniósł w rozwój naszej jednostki w sferze nauki, kształcenia studentów i działalności organizacyjnej. ♣

PROF. DR. HAB. INŻ. MAREK GAWORSKI
INSTYTUT INŻYNIERII MECHANICZNEJ

Jubileusze pracy 2024

